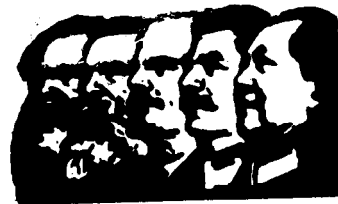

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΕΜΠΤΗ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 343 ΔΡΧ. 200

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗ ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΗΓΕΣΙΑ ΣΗΜΙΤΗ

Σε συνεδρίασή της στις αρχές του Δεκέμβρη η Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ ασχολήθηκε με τις γενικές πολιτικές εξελίξεις. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια προχώρησε σε μια πολιτική εκτίμηση και πήρε μια σημαντική απόφαση σχετικά με το ποιος είναι ο βαθύτερος πολιτικός της χαρακτήρας και πώς πρέπει να αντιμετωπίζεται η ηγεσία Σημίτη. Η πολιτική γραμμή και η φυσιογνωμία του Σημίτη αποτέλεσε από την πρώτη στιγμή της εκλογής του στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ αντικείμενο προσεκτικής μελέτης και πολιτικών ζυμώσεων μέσα στην ΟΑΚΚΕ, ακριβώς εξαιτίας του πάντα διφορούμενου και ασαφή χαρακτήρα της.

Η ως πριν λίγο καιρό εκτίμησή μας, που προσδιόριζε και την πολιτική μας ανάλυση σχετικά με τις εσωκομματικές εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ και τις γενικότερες πολιτικές εξελίξεις, ήταν ότι ο Σημίτης ήταν ένας αδύναμος και δίχως χαρακτήρα εκπρόσωπος των φιλοευρωπαϊκών τάσεων του ΠΑΣΟΚ

που λειτουργούσε σαν όμηρος των ρωσόδουλων, με αποτέλεσμα να αφήνει τελικά τον κυρίαρχο ρόλο μέσα στο κόμμα και την κυβέρνησή να τον παίζουν αυτοί οι τελευταίοι.

Κάτω από αυτό το πρίσμα είχαμε δει την πρωθυπουργία και την προεδρία Σημίτη από το '96 και με-

τά και είχαμε από τότε διαγνώσει ότι χάρη στο νέο μπλοκ ηγεσίας θα αδυνατίζαν οι θέσεις των αυτοδυναμικών εθνικιστών μέσα στο ΠΑΣΟΚ, που υπεράσπιζαν, παρά την αθλιότητά τους, μια κατεύθυνση σύγκρουσης με το ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και ότι θα δυνάμωναν τελικά οι θέσεις του Λαλιώτη και των φίλων του στο ΠΑΣΟΚ (Σκανδαλίδη, Γ. Παπανδρέου, Χρυσοχοϊδή κ.λπ.).

Το τελευταίο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ και τα πολιτικά γεγονότα που το ακολούθησαν έρχονται να επιβεβαιώσουν την κύρια πλευρά αυτής της ανάλυσης, που είναι ότι μέσα από την ηγεσία Σημίτη προώθησαν γρηγορότερα τις θέσεις τους οι ρωσόδουλοι μέσα στο ΠΑΣΟΚ και σε ολόκληρη τη χώρα. Όμως ταυτόχρονα αυτές οι εξελίξεις ήρθαν να διορθώσουν την ανάλυσή μας σε ένα σημαντικό

σημείο της.

Η Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ διαπιστώνει δηλαδή τώρα ότι η ίδια η πολιτική δράση του Σημίτη υπηρετεί απευθείας με ακρίβεια και συνέπεια τη ρώσικη στρατηγική και τακτική στην Ελλάδα. Ο Σημίτης δεν είναι ένας αδύναμος και δίχως χαρακτήρα εκπρόσωπος των φιλοευρωπαϊκών τάσεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ, αλλά είναι ένας ισχυρός και με καθαρή στρατηγική ηγετικός εκπρόσωπος της ρωσόδουλης τάσης του ΠΑΣΟΚ δίπλα στο Λαλιώτη και το Γ. Παπανδρέου.

Ο Σημίτης λειτουργεί σαν εισοδιστής μέσα στη φιλοευρωπαϊκή τάση του ΠΑΣΟΚ με τον ίδιο τρόπο που ο Α. Παπανδρέου λειτουργούσε σαν εισοδιστής μέσα στη σοβινιστική του τάση.

Αλλά ας δούμε τα γεγονότα.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΙΤΗ

Καταρχήν πρέπει να δούμε την εξωτερική πολιτική Σημίτη. Αυτή από το πρώτο ως το τελευταίο της σημείο είναι η ρώσικη εξωτερική πολιτική. Η ουσία της αποκαλύφθηκε κυρίως στο Κόσοβο, αλλά και σε όλα τα άλλα μέτωπα, ιδιαίτερα στα Βαλκάνια, ο Σημίτης κινήθηκε με ακρίβεια πάνω στη ρώσικη γραμμή. Ας θυμηθούμε την υποστήριξη που έδωσε στις δυνάμεις των χοτζικών πραξικοπηματιών ενάντια στον Μπερίσα σε αντίθεση με την τότε γραμμή Πάγκαλου. Ας παρατηρήσουμε επίσης τη σαφή επεμβατικού τύπου υποστήριξη που έδωσε επίμονα το δίδυμο Σημίτη - Γ. Παπανδρέου

συνέχεια στη σελ. 4

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ!

Αγαπητοί φίλοι της Νέας Ανατολής,

Ευχόμαστε μια καλή χρονιά για σας. Μια χρονιά που θα αποτελέσει ένα ακόμα βήμα για να κατακτήσουμε βαθύτερα τη γνώση, να κατανοήσουμε τον κόσμο και τη δύναμη να τον αλλάξουμε.

Συγχωρείστε μας που μιλάμε για νέα χρονιά, αλλά και όχι για νέα χιλιετία ή αιώνα. Δε μιλάμε για νέα χιλιετία ή νέο αιώνα, όχι γιατί αυτά στην πραγματικότητα ξεκινάνε από του χρόνου (αυτό είναι βασικά ένα μαθηματικό ζήτημα). Δε μιλάμε για χιλιετία επειδή η ανθρώπινη εξέλιξη δε μετριέται πια με χιλιετίες. Ούτε καν με αιώνες. Τώρα μετριέται με δεκαετίες και χρονιές.

Αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος αλλάζει τώρα τόσο αλματώδικα μέσα σε δεκαετίες και χρονιές, όσο δεν άλλαζε προηγούμενα σε χιλιετίες και αιώνες.

Αυτή η γρήγορη εξέλιξη σημαίνει ότι πλησιάζει γοργά η ώρα που θα κλείσει με μια έκρηξη η απόσταση που χωρίζει την υπέροχη πρόοδο που έχει

συνέχεια στη σελ. 8

ΤΑ ΕΛΓΙΝΕΙΑ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Με την Ακρόπολη φωτισμένη με λείζερ θα μπει η Αθήνα στον καινούριο χρόνο. Η φωταγμία θα αποκαλύψει έναν Παρθενώνα από τον οποίο θα λείπουν τα Ελγίνεια Μάρμαρα. Αυτά τα Μάρμαρα, που η Μερκούρη τα έκανε εθνικό ζήτημα τη δεκαετία του 1980, θα αποτελέσουν την αφορμή για μία παρατεταμένη όξυνση ανάμεσα σε Ελλάδα και Ευρώπη, και μάλιστα πάνω στο αγαπημένο έδαφος του ελληνικού σοβινισμού, την “πολιτιστική ανωτερότητα” των Ελλήνων. Ήδη μετά την αποκάλυψη της φθοράς τους από τους καθαρισμούς του Βρετανικού Μουσείου έχει αρχίσει μία νέα φάση στον “εθνικό αγώνα” για τη διεκδίκηση της “πολιτιστικής μας κληρονομιάς”, που παίρνει ιδιαίτερα οξύμενο χαρακτήρα από τη στιγμή που με την υποστήριξη της Βουλής το Εθνικό Συμβούλιο Νεολαίας (ΕΣΥΝ) ξεκίνησε μία μεγάλη παγκόσμια кампания μέσα από το Ίντερνετ για την επιστροφή τους.

Στις 13 Δεκεμβρίου 1999 η βρετανική εφημερίδα “Γκάρντιαν” σε πρωτοσέλιδο δημοσίευσά της αναφερόταν σε

παρέμβαση του ίδιου του πρωθυπουργού Τόνι Μπλερ για να μην επιστραφούν τα Μάρμαρα στην Ελλάδα. Το πρωθυπουργικό γραφείο διέψευσε το σχετικό δημοσίευμα. Ωστόσο, αυτό δεν εμπόδισε το ελληνικό Υπουργείο Πολιτισμού να εκδώσει ανακοίνωση η οποία ανέφερε τα εξής:

“Η Ελλάδα έχει εμπιστοσύνη στο περί δικαίου αίσθημα του βρετανικού λαού. Αυτή η εμπιστοσύνη δεν έχει μέχρι στιγμής διαψευστεί. Το θέμα των γλυπτών είναι θέμα ανάμεσα σε δυο χώρες φιλικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης που τις συνδέουν ουσιαστικοί πολιτιστικοί δεσμοί. Η συζήτηση ανάμεσα στις δύο κυβερνήσεις των δύο χωρών δεν μπορεί να γίνει μέσω εφημερίδων. Η ελληνική πλευρά έχει ζητήσει από τη βρετανική πλευρά να συζητήσουν σοβαρά το θέμα μέσω των αρμοδίων υπουργών Πολιτισμού. Το επιχείρημα ότι τα γλυπτά βρίσκονται στη Βρετανία επί 180 χρόνια δεν είναι σοβαρό, παρατιθέμενο στα 2.300 χρόνια που τα γλυπτά βρίσκονταν στον Παρθενώνα” (Ελευθεροτυπία,

συνέχεια στη σελ. 6

Αποκαλυπτικό άρθρο

ΑΘΟΥΡΥΒΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας γράψαμε για το Ελσίνκι: "Η Ενωμένη Ευρώπη κατάπιε ταυτόχρονα τρεις ωρολογιακές βόμβες. Μέσα στο στόμαχί της θα αναδεδούνται από δω και προς τη διασπασμένη Κύπρο, το Αιγαίο και το Κουρδικό. Ο μεγάλος εσωτερικός ρυθμιστής όλων αυτών, η ρώσικη διπλωματία, θα δοκιμάζει την συνοχή του πολιτικά ηλίθιου, βραδυκίνητου και δίχως χαρακτηριστή γίγαντα που λέγεται Ενωμένη Ευρώπη και σε κάθε περίπτωση θα εξασφαλίζει την πολιτική του παράλυση. Ιδιαίτερα η είσοδος της Κύπρου θα ισχυροποιήσει στο έπακρο το προτεταμένο χέρι της ρώσικης διπλωματίας μέσα στην Εν. Ευρώπη που είναι η Ελλάδα των Σημίτη - Γ. Παπανδρέου. Σε λίγα χρόνια, αν όλα πάνε καλά για το Κρεμλίνο, το ορθόδοξο τόξο θα διαθέτει δυο ψήφους μέσα στις ευρωπαϊκές συναντήσεις ... Τώρα αρχίζει ο "χρυσός αιώνας" των ρωσόφιλων στην Ελλάδα και την Κύπρο και των ισλαμοφασιστών και των Κούρδων αποσχιστών στην Τουρκία. Οι παράγοντες της πολιτικής αποσύνθεσης και της αδράνειας θα δυναμώσουν. Όσο για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, αυτές θα αμβλυνθούν τώρα για να βράζει από κάτω το καζάνι μιας νέας ακόμα μεγαλύτερης όξυνσης και έκρηξης".

Αυτή όμως η έκρηξη θα έρθει αφού στην περίοδο της απατηλής ειρήνης η Ρωσία έχει προωθήσει σε κάθε δυνατό βαθμό τις θέσεις της στην Ελλάδα και την Κύπρο. Είναι σ' αυτή την περίοδο που η Μόσχα βάζει το θερμόμετρο στα νερά του Αιγαίου και εξετάζει τις αντιδράσεις της Τουρκίας και της Δύσης. Μέσα από τις στήλες της ρώσικης εβδομαδιαίας εφημερίδας *Russia Journal* αφήνει να διαρρεύσει έ-

να άρθρο για την προώθηση της στρατιωτικής συνεργασίας με την Ελλάδα και την Κύπρο.

Η *Russia Journal* (www.russiajournal.com) εκδίδεται στα αγγλικά και απευθύνεται στους δυτικούς αναγνώστες. Εμφανίζεται με ένα φιλελεύθερο δημοκρατικό προσωπείο θέλοντας να πείσει τη Δύση ότι στη Ρωσία υπάρχει δημοκρατία που πρέπει να βοηθηθεί για να εδραιωθεί. ωστόσο δεν ξεφεύγει καθόλου από τα πλαίσια της ρώσικης στρατηγικής του καθουσιασμού και ταυ-

κάποιοι παρατηρητές.

Αλλά, σε αντίθεση με άλλες θέσεις της εξωτερικής πολιτικής της, η Μόσχα διατηρεί ένα χαμηλό προφίλ για τη συνεργασία της με την Ελλάδα και την Κύπρο.

"Η Ρωσία δεν ενδιαφέρεται να διαφημίζει τη στρατιωτική της συνεργασία με τις δυο χώρες", είπε ο Αλεξάντερ Οβτσίνκοφ, διευθυντής έκδοσης του περιοδικού *Αβιαρινόκ*. "Η Κύπρος βρίσκεται σε αντιπαράθεση με την Τουρκία και η Ελλάδα είναι χώρα-μέλος του ΝΑΤΟ" (σε: οι υπογραμμισμένες δικές μας).

Το παρακάτω κείμενο είναι ανακοίνωση του ρώσικου ειδησεογραφικού πρακτορείου ΙΤΑΡ-ΤΑΣΣ και υπάρχει στην ηλεκτρονική σελίδα του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών. Το χαρακτηριστικό αυτής της είδησης είναι ότι δεν αποτέλεσε θέμα για τα ελληνικά ΜΜΕ.

"ΡΩΣΙΑ-ΕΛΛΑΔΑ-Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ / 30 Νοεμβρίου 1999

Ο έλληνας υπουργός Εξωτερικών Γιώργος Παπανδρέου φτάνει σήμερα στη Μόσχα για διήμερη επίσκεψη εργασίας, στη διάρκεια της οποίας θα έχει συνομιλίες με θέμα την κρίση στο Κόσοβο και το Κυπριακό.

Κατά τις συνομιλίες ο Γιώργος Παπανδρέου και ο ρώσος ομόλογός του Ιγκόρ Ιβανόφ "θα εξετάσουν με ιδιαίτερη προσοχή το θέμα της διασφάλισης της ειρήνης και της σταθερότητας στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Ιδιαίτερα, θα συζητηθεί η κατάσταση γύρω από το Κόσοβο και η διευθέτηση του Κυπριακού ζητήματος", δήλωσαν διπλωματικές πηγές στο πρακτορείο Ιτάρ Τας. Οι ίδιες πηγές πρόσθεσαν ότι ο έλληνας υπουργός είναι πιθανό να έχει μία συνάντηση και με τον πρωθυπουργό της Ρωσίας Βλαντιμίρ Πούτιν".

τόχρονα της απειλής των Δυτικών. Στο φύλλο 43, 21-27 Δεκέμβρη 1999, σελ. 8, δημοσιεύει άρθρο με τίτλο: "Ρώσικα αμυντικά συστήματα στο μέλος του ΝΑΤΟ Ελλάδα". Παραθέτουμε παρακάτω ολόκληρο το άρθρο, που είναι αρκετά διαφωτιστικό.

Οι πρόσφατες ρώσικες συμφωνίες για την πώληση βαρέως στρατιωτικού εξοπλισμού στο ελληνικό νησί της Κρήτης και η συνεργασία με τους Ελληνοκύπριους συνιστούν μια ισχυροποίηση της επιρροής της Μόσχας στη Μεσόγειο, όπως λένε

Το γεγονός ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες διατηρούν δυο στρατιωτικές εγκαταστάσεις -μια αεροπορική και μια ναυτική- στο νησί της Κρήτης κάνει την κατάσταση ακόμα περισσότερο ευαίσθητη.

Ο Υπουργός Άμυνας της Κύπρου Σωκράτης Κάσικος επισκέφτηκε επίσημα τη Μόσχα στις αρχές Δεκέμβρη για να συναντήσει το ρώσο Υπουργό Άμυνας Ιγκόρ Σεργκέγεφ και να υπογράψει μια συμφωνία για τη διεύρυνση της στρατιωτικής-τεχνικής συνεργασίας ανάμεσα στη Ρωσία και την Κύπρο.

Πηγές λένε ότι, πέρα από τις επίσημες συναντήσεις του, ο Κάσι-

κος πήρε μέρος σε διαβουλεύσεις κεκλεισμένων των θυρών, που περιλάμβαναν συναντήσεις και με αξιωματούχους της ρώσικης αεράμυνας για να συζητήσουν τις προετοιμασίες για την εγκατάσταση των συστοιχιών αεράμυνας S - 300 PMU-1 που προμήθευσε η Ρωσία στην Κρήτη το περασμένο φθινόπωρο.

"Η εγκατάσταση των S-300 είναι μια μεγάλη γεωπολιτική νίκη για τη Ρωσία", είπε ο Οβτσίνκοφ. "Η Ρωσία αποκαθιστά την επιρροή της στην περιοχή της Μεσογείου με τη βοήθεια της Ελλάδας και της Κύπρου".

Ο στρατιωτικός αναλυτής της εφημερίδας *Ισβέστια Γιούρι Γκολοτιούκ* είπε ότι η εγκατάσταση των ρώσικων S-300 στην Κρήτη συζητήθηκε επίσης κατά τη διάρκεια συναντήσεων ανάμεσα στον έλληνα υπουργό Εξωτερικών Γ. Παπανδρέου -που επίσης επισκέφτηκε πρόσφατα τη Ρωσία- και σε αντιπροσώπους στρατιωτικών και διπλωματικών κύκλων της Ρωσίας.

Πηγή της ρώσικης αεράμυνας είπε στον Γκολοτιούκ ότι μια ομάδα ρώσων στρατιωτικών ειδικών και ειδικευμένων τεχνικών έχει σχηματιστεί για την προετοιμασία και τη συναρμολόγηση των S-300 στην Κρήτη.

Η ομάδα περιμένει μόνο την τελική εντολή για την άφιξή της στο νησί.

"Χρειαζόταν χρόνος για να προετοιμαστούν οι ειδικοί -Αξιοματικοί από την Κρήτη και την Ελλάδα βρίσκονταν εδώ εκπαιδευόμενοι μέχρι πρόσφατα", είπε ο συνταγματάρχης Βιατσέσλαβ Σεντόφ από το γραφείο τύπου του υπουργείου Άμυνας της Ρωσίας. "Δεύτερο, ήταν αναγκαίο να καθορίσουμε τις τοποθεσίες και άλλα παρεμφερή ζητήματα". Η Ρωσία σχεδίαζε αρχικά να εγκαταστήσει τους S-300

στην Κύπρο και είχε υπογράψει μια προκαταρκτική συμφωνία στις αρχές αυτού του χρόνου. Αλλά η Τουρκία απείλησε να βομβαρδίσει το συγκρότημα, ισχυριζόμενη ότι θα αποτελέσει απειλή για την αυτοαποκαλούμενη Τουρκοκυπριακή δημοκρατία στο βόρειο μέρος του νησιού, όπως επίσης και για την ίδια την Τουρκία.

Μετά από μακρόχρονες διαπραγματεύσεις ανάμεσα στη Ελλάδα και την Κύπρο η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση αρνήθηκε να δεχτεί τους ρώσικους S-300 και η Ελλάδα συμφώνησε να τους εγκαταστήσει στο νησί της, στην Κρήτη.

Ο Οβτσίνκοφ είπε ότι οι ΗΠΑ πίεσαν την Ελλάδα να αγοράσει τα αμερικανικά συστήματα αεράμυνας Πάτριος.

Η Ελλάδα συμφώνησε ακόμα να αγοράσει πέντε συστήματα Πάτριος -και πιθανόν ακόμα ένα- με συμβόλαιο που η αξία του υπολογίζεται σε 1,1 δις δολάρια. Παρ' όλα αυτά, η Ρωσία κατάφερε να ξαναβρεί το δρόμο της στην ελληνική αγορά όπλων.

Η εβδομαδιαία επιθεώρηση Jane's Defense (σε: ένα από τα κορυφαία στρατιωτικά περιοδικά στη Δύση) ανέφερε ότι η Ελλάδα προτίθεται να αγοράσει 10 συστοιχίες αεράμυνας Tor M1 (στην ανάλογη κλάση το ΝΑΤΟ έχει SA-15) από τη Ρωσία σύμφωνα με το συμβόλαιο που υπογράφηκε το 1998. Μετά την εγκατάσταση των Tor M1 η Ελλάδα θα μεταφέρει τις μικρού και μεσαίου βεληνεκούς αμυντικές συστοιχίες (αγορασμένες από τη Ρωσία προηγουμένα) στην Κύπρο (έξι μονάδες) και στην Κρήτη (τέσσερις).

Ρώσοι και έλληνες στρατιωτικοί ειδικοί έχουν σχεδιάσει ένα σύστημα για να εξασφαλίσουν τη συμβατότητα ανάμεσα στα συστήματα S-300 και Πάτριος για να βοηθήσουν στη δημιουργία μιας μικτής ασπίδας αεράμυνας στην περιοχή ανέφερε το πρακτορείο ΙΤΑΡ - ΤΑΣΣ.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις

χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην

Εθνική Τράπεζα:

160/764962-29

ή την Τ.Θ 8371

Τ.Κ 10010

στο όνομα

Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

150ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

Λαλιώτης-ΣΥΝ σαμποτάρουν
την Ολυμπιάδα

Στη χρονιάτικη εκδήλωση του ΤΕΕ, το Γενάρη που μας πέρασε, ο σοσιαλφασίστας-σαμποταριστής Λαλιώτης είχε δηλώσει: "Τα έργα για την Ολυμπιάδα θα γίνουν χωρίς καμία παρέκκλιση της νομοθεσίας για τα δημόσια έργα και χωρίς παρέκκλιση των μελετών για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις που θα έχουν, καθώς και των περιβαλλοντικών όρων που έχουν τεθεί και με βάση τους οποίους (μελέτες και όρους) εγκρίθηκαν από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή" (Βήμα, 1/2), παρόλο που, όταν συγκροτήθηκε η επιτροπή των Ολυμπιακών αγώνων με την ονομασία "Αθήνα 2004", δόθηκε η αρμοδιότητα σ' αυτήν να κάνει "παρεκκλίσεις" από "κάθε κείμενη διάταξη για την ανάθεση με-

λετών και την εκτέλεση δημοσίων έργων, καθώς και τη διενέργεια κρατικών προμηθειών από φορείς του δημοσίου τομέα" (Βήμα, 18/1/99). Ο Λαλιώτης έτσι έδειχνε το δρόμο για την καθυστέρηση ή και ματαίωση έργων που έχουν σχέση με την Ολυμπιάδα του 2004.

Σ' αυτή τη γραμμή κινούμενη και η "επιτροπή πολιτών", που είναι κατασκευάσμα του Συνασπισμού, κάνει την Τρίτη 22 Δεκέμβρη προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας για την ακύρωση του Ολυμπιακού χωριού στην περιοχή των Θρακομακεδόνων. Η είδηση αυτή έκανε το γύρο του κόσμου μέσω του *Associated Press*, το οποίο φιλοξένησε και δηλώσεις της βουλευτίνας του ΣΥΝ Σ. Αλφιέρη, καθώς και του αρχιτέκτονα Πανα-

γιώτη Τότσικα, που υπογράφουν, μεταξύ άλλων, την αίτηση ακύρωσης. Λέει η Αλφιέρη: "Εμείς ως πολίτες στέλνουμε ένα μήνυμα στην κυβέρνηση ότι πρέπει να αντιμετωπίσει το ζήτημα (των Ολυμπιακών Αγώνων) από ένα διαφορετικό πρίσμα. Όχι να είναι μια διοργάνωση του τυφλού κέρδους, αλλά η έναρξη μιας προσπάθειας για Ολυμπιακούς Αγώνες που θα υποστηρίξει τις αρχές στην ποιότητα της ζωής" (*Ελευθεροτυπία*, 22-12). Και συνεχίζει ο Τότσικας: "Οι νόμοι και το Σύνταγμα προβλέπουν την προστασία του περιβάλλοντος και του δάσους... έτσι έχουμε κάθε δικαίωμα, όπως ορίζουν το Σύνταγμα και οι νόμοι, να ζητήσουμε να μην επιβαρυνθεί ακόμη περισσότερο το περιβάλλον

της Αθήνας" (στο ίδιο).

Εμείς, παρόλο που είμαστε γενικά ενάντια στους Ολυμπιακούς αγώνες, εντούτοις έχουμε χαρακτηρίσει καταρχήν θετική την ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 από την Ελλάδα, γιατί η κατασκευή των αναγκαίων έργων θα βοηθήσει την οικονομική ανάπτυξη της χώρας ενάντια στο σαμποτάζ των ρωσόδουλων και ακόμα γιατί, ενόψει των Ολυμπιακών, θα είναι απωθητική η ιδέα στην αστική τάξη να εμπλακεί σε πολεμικές περιπέτειες. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε και το σοσιαλφασιστικό μπλοκ έχει τοποθετηθεί με λύσσα ενάντια στην ανάληψη των Ολυμπιακών από την Ελλάδα.

Το βρώμικο παιχνίδι Σημίτη-Καραμανλή για την προεδρία Στεφανόπουλου

Για το Στεφανόπουλο τα πράγματα ήρθαν όπως τα ήθελε η συνεννόηση Σημίτη - Καραμανλή στα πλαίσια της κοινής ρωσόφιλης πολιτικής τους.

Εκείνο που παίχτηκε σε τούτη εδώ την προεδρία δεν ήταν τελικά το να εκλεγεί ένας πρόεδρος του στρατοπέδου του "ορθόδοξου τόξου" όπως είναι ο σοβινιστής Στεφανόπουλος, αλλά το να μην βγει πρόεδρος και σε κάθε περίπτωση να χτυπηθεί πολιτικά ο σημαντικότερος πολιτικός ηγέτης της φιλοευρωπαϊκής τάσης της αστικής τάξης, ο Κ. Μητσοτάκης.

Ο Μητσοτάκης ακολούθησε τον Καραμανλή ακόμα και όταν αυτός διέγραψε τους πιο ακραίους δυτικόφιλους Σουφλιά, Μάνο, Ανδριανόπουλο, Κοντογιαννόπουλο μόνο και μόνο με την υπόσχεση ότι θα είναι ο νέος Πρόεδρος σε περίπτωση που θα εκλεγόταν η ΝΔ στην εξουσία.

Το ζήτημα ήταν λοιπόν για τον Καραμανλή και ο Μητσοτάκης να εγκαταλείψει τους διαγραμμένους και να τον ακολουθήσει και ταυτόχρονα να μην εκλεγεί στην προεδρία της Δημοκρατίας, δηλαδή στο βάθος να μην επανισχυροποιηθεί μέσα στη ΝΔ. Γιατί το ρωσόφιλο μπλοκ δε φοβόταν την προεδρία Μητσοτάκη αυτή καθαυτή. Σήμερα η προεδρία της Δημοκρατίας έχει λίγη πρακτική δύναμη. Εκείνο που τους ένοιαζε ήταν να μην εκμεταλλευτεί το κύρος της προεδρίας ο Μητσοτάκης για να επανακάμψει δριμύτερος στη ΝΔ αξιοποιώντας τις οποιοσδήποτε αναπόφευκτες εκκαθαριστικές μελλοντικές διασπαστικές κινήσεις του Καραμανλή.

Έπρεπε λοιπόν να προδοθεί ο Μητσοτάκης δίχως όμως να γίνουν εξάλλοι οι μητσοτακικοί και ακολουθήσουν τους άλλους διαγραμμένους στο δρόμο για ένα μεγάλο ευρωπαϊκό κόμμα μέσα από τη ΝΔ. Όπως πάντα ο Παπανδρέου, έτσι τώρα ο Σημίτης, αλλά και ο Καραμανλής, φροντίζουν για ένα πράγμα: να μη βγει ένα υπολογίσιμο ευρωπαϊκό κόμμα. Ο Σημίτης δεσμεύει αποτελεσματικά τους ευρωπαίους του ΠΑΣΟΚ να μην το κάνουν, αφού είναι αρχηγός τους. Το δύσκολο είναι να δεσμεύσει τους ευρωπαίους της ΝΔ ο εκτεθειμένος απέναντι στη Δύση και σύμμαχος των σοβινιστών Καραμανλής. Αλλά αποδείχτηκε ότι χωρίς το Μητσοτάκη ή τον Αβραμόπουλο δε γίνεται να βγει μεγάλο κόμμα μέσα από τη ΝΔ. Ο Αβραμόπουλος έχει κύρος, αλλά δεν έχει έμπειρα στελέχη. Όταν δοκίμασε πέρσι να βγει στο ξέφωτο, τον σακατέψανε οι ορδές των τραμπούκων που είχε στήσει ο Καραμανλής παντού στην Ελλάδα και οι οποίοι άρχισαν να απειλούν τα στελέχη που θα πλαισιώναν τον Αβραμόπουλο.

Έτσι το κλειδί είναι πάντα ο

Μητσοτάκης.

Πώς λοιπόν θα γινόταν έντεχνα το πούλημα του Μητσοτάκη στην υπόθεση της προεδρίας;

Η τακτική Σημίτη - Καραμανλή ήταν η εξής:

Ο Σημίτης βγήκε πρώτος και πολύ πριν προκύψει ζήτημα προεδρικών εκλογών είπε "Στεφανόπουλος". Τότε νομίζαμε ότι το έκανε για να φθείρει το Στεφανόπουλο επειδή αυτός ήταν ένας σκέτος σοβινιστής και όχι ένας τυπικός ρωσόφιλος.

Αποδείχτηκε πως η εκτίμησή μας δεν ήταν σωστή. Ο στόχος του Σημίτη και όλου του σοσιαλφασισμού ήταν, αντίθετα, να παγιωθεί μέσα στις μάζες η καταλληλότητα Στεφανόπουλου. Αν ήταν να φθαρεί ο Στεφανόπουλος, τότε ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΚΙ και ο συμφετός των ΜΜΕ με την κρυφή παρότρυνση ΠΑΣΟΚ - ΝΔ θα το είχαν καταφέρει. Ο ανθρώπακος δεν έχει κανένα απολύτως χάρισμα και προσφέρεται για γελοιογράφηση. Όταν όμως οι ρωσόδουλοι αποφασίζουν οικουμενικά, ακόμα και ένας Στεφανόπουλος μπορεί να φαντάζει σαν ένας απαραίτητος στο έθνος γίγας.

Κανένα από τα σοσιαλφασιστικά κόμματα δε χτύπησε Στεφανόπουλο, ενώ πριν προτείνει τον Κύρκο ο ΣΥΝ είχε πει Στεφανόπουλο, όπως Στεφανόπουλο συνέχιζε ως το τέλος να λέει και ο Τσοβόλας. Το ψευτοΚΚΕ επίσης δεν τον χτύπησε, ούτε τον απέρριψε. Έτσι έμεινε η ΝΔ.

Η ΝΔ αρνιόταν να τοποθετηθεί λέγοντας "όχι στην πρόωγη προεδρολογία του Σημίτη" που τάχα αποπροσανατολίζει το λαό από τα τρέχοντα προβλήματα (λες και η πολιτική δε συμπυκνώνει ακριβώς ΟΛΑ τα τρέχοντα προβλήματα).

Αυτό ήταν το βασικό τέχνασμα. Ο Μητσοτάκης κοιμήθηκε όρθιος

και δεν απαίτησε άμεση τοποθέτηση Καραμανλή στο θέμα. Προφανώς ο Καραμανλής θα καθυσάχαζε την επιρροή στο να τον ακολουθεί Ντόρα και η Ντόρα θα καθυσάχαζε τον μπαμπά της.

Γεγονός είναι ότι, χάρη στη σιωπή της ηγεσίας της ΝΔ και τον ψιθύρο που διαδιδόταν από κάτω: "στο κάτω κάτω και ο Στεφανόπουλος είναι δικός μας (και μάλιστα πιο δικός μας από το Μητσοτάκη)", γιγαντώθηκαν παντού τα γκάλοπ, οι εικόνες, οι εξομολογήσεις, οι έπαινοι και οι ύμνοι στο "γίγαντα".

Στο τέλος ο Σημίτης ανέθεσε στο "γίγαντα" να βγάλει και έναν αβανταδόρικο αντιαμερικάνικο λόγο μπροστά στον Κλίντον και αμέσως τον έκανε αληθινό ήρωα, εκπρόσωπο όλων των εθνικών κόμπλεξ. Εννοείται ότι ήταν εξασφαλισμένο από τα πριν πως ο Κλίντον δε θα αντιδρούσε στην προβολή.

Έτσι, όταν ήρθε η ώρα να μπει στο χορό της "προεδρολογίας" ο Καραμανλής, "ο λαός", δηλαδή ο όχλος του οποίου τη συνείδηση διαμορφώνουν κάθε φορά τα πέντε κόμματα και η μία πολιτική τους (που γίνεται ξαφνικά πολιτική όλων των ΜΜΕ), αυτός λοιπόν ο λαός είχε αποφασίσει. Ο λαός ήθελε σχεδόν ομόφωνα το Στεφανόπουλο. Ξαφνικά αυτό το τίποτα, αυτός ο επιτηδευμένος τελετάρχης, πήρε το 70% στα γκάλοπ.

Ο Καραμανλής δεν είχε παρά να κλίνει το γόνο μπροστά "στο λαό" που κι αυτός κατασκεύασε και να εμφανίσει το πούλημα του Μητσοτάκη σαν ένα αριστοτεχνικό ελιγμό σε βάρος του Σημίτη.

Όλη η Ελλάδα είδε πραγματικά ότι ο Καραμανλής ακολουθούσε την επιλογή Σημίτη μετά από ένα χρόνο, ότι ο Καραμανλής εγκατέλειπε το δικαίωμά του να προκα-

λέσει πρόωρες εκλογές και ότι δε θα υποστήριζε ένα στέλεχος του κόμματός του. Ενώ όλοι λοιπόν είδαν μια ήττα, ξαφνικά όλα σχεδόν τα ΜΜΕ είδαν έναν αριστοτεχνικό ελιγμό που αφαίρεσε, το χαλί κάτω από τα πόδια του Σημίτη. Αυτή η στάση των ΜΜΕ, που ενθαρρυνόταν και από κάτι ψιθύρους μέσα στο ΠΑΣΟΚ που έλεγαν "μας την έφερε ο πανέξυπνος Καραμανλής", βοήθησε τους καραμανλικούς να ανυψώσουν το κύρος του αρχηγού τους και να μετατρέψουν την ήττα του σε θρίαμβο. Την εικόνα που τα συνοψίζει όλα αυτά την είδαν όλοι στη Βουλή. Τη στιγμή που ο Καραμανλής ανακοίνωνε την επιλογή Στεφανόπουλου και όλα τα έδρανα της ΝΔ τον χειροκροτούσαν με εντεταλμένο ενθουσιασμό, ο Μητσοτάκης μόνος του και θλιμμένος έπαιζε το κομπολόι του. Λίγο μετά βγήκε να διαμαρτυρηθεί για τους "ελιγμούς του Καραμανλή που έβλαψαν το κόμμα".

Όμως είπε το βασικό, δηλαδή ότι θα υποτασσόταν στον αρχηγό και τις αποφάσεις της ΝΔ.

Πραγματικά, δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς. Το Ματ είναι Ματ.

Αλλά τέτοιες παρτίδες ο Μητσοτάκης είναι καταδικασμένος να τις χάνει διαρκώς από την ώρα που ξέρι και αυτός τις ήττες του να τις εξορκίζει και να μη βγάζει συμπεράσματα. Λίγοι ηγέτες που εξοστρακίζονται, έχουν την ανάγκη να τους αποκαλούν επίτιμους προέδρους αυτοί ακριβώς που τους καθάρισαν. Πρόκειται για γελοιότητα. Ακόμα περισσότερο πρόκειται για προδοσία. Ο Μητσοτάκης πληρώνει τώρα την προδοσία του απέναντι στους διαγραμμένους, που ήταν όλοι ουσιαστικά ηγετικά στελέχη του δικού του παλιού στρατού. Όταν εγκαταλείπεις τους στρατηγούς σου στο έλεος του ε-

χθρού, δεν μπορείς να ζητάς το σεβασμό αυτού του εχθρού.

Αυτά σε ότι αφορά το ουσιαστικό στην εκλογή Στεφανόπουλου, δηλαδή το Μητσοτάκη.

Σε ότι αφορά τις ίδιες τις εκλογές και το πολιτικό παιχνίδι, αυτές είναι ανεξάρτητες, καταρχήν, από την εκλογή Στεφανόπουλου.

Τις εκλογές τις σχεδιάζουν οι ρωσόδουλοι ώστε να δώσουν νίκη στο ΠΑΣΟΚ. Το έχουμε ξαναπεί. Το ΠΑΣΟΚ ελέγχεται στο μεγαλύτερο όγκο του από τη Ρωσία. Η ΝΔ ελέγχεται βασικά στην ηγεσία της. Με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση η Ρωσία έχει πρωθυπουργό, υπ. Εξωτερικών, φιλικό υπ. Άμυνας, δικό της υπ. Δημ. Τάξης, δικό της υπουργό Δημοσίων Έργων και περιβαλλοντικού αντιβιομηχανικού σαμποτάζ. Με τη ΝΔ στην εξουσία η Ρωσία θα έχει μόνο φιλικό πρωθυπουργό, αλλά ποια υπουργεία θα μπορούσαν να αναλάβουν σ' αυτή την περίπτωση τα κνίτικα τσιράκια του Καραμανλή σαν τον Νικολόπουλο, τον Καλό κλπ.; Όλα τα υπουργεία θα τα παίρνανε τα προβεβλημένα δυτικόφιλα στελέχη.

Γι' αυτό το ρωσόδουλο καθεστώς θέλει τώρα οποσδήποτε κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και γι' αυτό ανεβάζει διαρκώς το Σημίτη με τα ΜΜΕ του. Η ΝΔ, αντίθετα, είναι υποχρεωμένη για κάποια χρόνια να κάνει μια βασική δουλειά: εσωτερική εκκαθάριση. Εκκαθάριση προσεκτική για να μη βγει ένα νέο θετικό κόμμα μέσα από τη ΝΔ.

Το αληθινό πρόβλημα για τη ΝΔ θα προκύψει μόνο μετά την πιθανότατη ήττα του Καραμανλή στις επερχόμενες εκλογές. Αλλά οι ρωσόφιλοι πάντα ρίχνουν σωσίβια στον Καραμανλή, ενώ συντρίβουν μαζί του τους διαφωνούντες του.

Λεσπέρογλου: Παράδοση από τα αφεντικά;

Για το Λεσπέρογλου θα κάνουμε κάποιες πρώτες υποθέσεις σ' αυτό το άρθρο.

Ο άνθρωπος φαίνεται τόσο χαμένος στη 17νοεμβρίτικη τρομοκρατία όσο ο Τσουτσουβής, ο Μπαλάφας και ο Σκυφτούλης. Όμως είναι ο πρώτος ζωντανός ύποπτος που φθάνει στη Δικαιοσύνη χωρίς οι σοσιαλφασίστες να χαλάσουν τον κόσμο ότι είναι αθώος.

Αυτό δε σημαίνει ότι είναι πιο ύποπτος από τους άλλους, αλλά πρέπει τώρα οποσδήποτε να υπάρξει ένας ένοχος που κατ' αρχήν θα συλληφθεί και θα καλοκλειστεί στη φυλακή. Γιατί το τελευταίο πράγμα που μπορούμε να δεχθούμε είναι ότι επί ΠΑΣΟΚ, και μάλιστα επί Χρυσοχοϊδη, συνελήφθη σοσιαλφασίστας τρομοκράτης χωρίς να το θέλουν τα αφεντικά του.

Ο Λεσπέρογλου μάλλον παραδίνεται αλά Οτζαλάν από τους "Ρώσους" στους Σημίτη-Χρυσοχοϊδη για να διατηρηθούν σε κάποιο καλό επίπεδο οι κλονισμένες σχέσεις ΗΠΑ-Ελλάδας, ή καλύτερα ΗΠΑ-Σημίτη, στο ζήτημα της τρομοκρατίας. Θυμίζουμε ότι η επίσκεψη Χρυσοχοϊδη στις ΗΠΑ ήταν μια σκέτη αποτυχία. Οι Αμερικάνοι πίεσαν και δεν πέτυχαν να υπογραφεί η περίφημη αντιτρομοκρατική συμφωνία ανάμεσα στις δύο χώρες. Αυτή η αποτυχία αναζωπύρωσε

τις υποψίες της αμερικάνικης αστικής τάξης ότι η 17 Νοέμβρη καλύπτεται από το ΠΑΣΟΚ. Έτσι η γραμμή Κλίντον-Μπέργκερ-Τένετ για πλήρη στήριξη του Σημίτη βρήκε τεράστιες αντιστάσεις μέσα στα πιο οξυδερκή τμήματα του αμερικάνικου πολιτικού οργανισμού, και προφανώς του αντι-κλιντονικού Κογκρέσου.

Η σύλληψη λοιπόν του Λεσπέρογλου, δηλαδή το κάρφωμά του από τα αφεντικά του, προορίζεται να δώσει νέο αέρα στους ισχυρισμούς των Σημίτη - Γ. Παπανδρέου- Χρυσοχοϊδη ότι αυτοί τάχα αποτελούν κάτι άλλο σε σχέση με το παλιό ΠΑΣΟΚ.

Όσο για το Λεσπέρογλου, είτε θα είναι ο ίδιος στο κόλπο, είτε θα υπάρχουν τρόποι να εξαναγκαστεί να μην πει τελικά τίποτα παραπάνω απ' όσα ξέρουν όλοι οι κάπως καλά πληροφορημένοι δημοσιογράφοι.

Το έχουμε ξαναπεί. Το οποιοδήποτε πραγματικό χτύπημα στη σοσιαλφασιστική τρομοκρατία στην Ελλάδα έχει σαν προϋπόθεση την πολιτική συντριβή της κυρίαρχης φαιοκόκκινης εθνορατσιστικής και "αντικαπιταλιστικής" γραμμής των τριών σοσιαλφασιστικών κομμάτων (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΚΙ). Ως τότε οι 17νοεμβρίτες θα είναι είτε ασύλληπτοι είτε όταν συλλαμβάνονται αθώοι ήρωες.

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

στο VMRO στη Δημ. της Μακεδονίας σε σύγκρουση με την πραγματικά δημοκρατική ευρωπαϊκή τάση Γκλιγκόροφ της μακεδονικής αστικής τάξης, αλλά και σε ενότητα με τους αλβανούς σοβινιστές του Τέτοβου. Τέλος, ας δούμε την αριστοτεχνική και δουλική ταύτιση της διπλωματίας Σημίτη - Γ. Παπανδρέου στο Κόσοβο με τις ρώσικες ανάγκες σε όλα τα επίπεδα.

Εκεί το δίδυμο ενέργησε με αυτό το σχεδιασμένο αμφίσημο τρόπο που χαρακτηρίζει από την αρχή ως το τέλος την ίδια τη ρώσικη διπλωματία. Έτσι η κυβέρνηση Σημίτη υποστήριξε και διευκόλυσε πρακτικά τους βομβαρδισμούς, ενώ στο εσωτερικό της χώρας, ιδιαίτερα σαν ΠΑΣΟΚ, δούλεψε ιδεολογικοπολιτικά κατά της Δύσης καλύπτοντας συστηματικά τη σέρβικη εθνοκάθαρση. Οι βομβαρδισμοί ήταν απαραίτητοι για να τσακιστεί ο σέρβικος σοβινισμός και να μπορέσει ο ρώσικος στρατός να εγκατασταθεί τελικά σαν φίλος του στην Πρίστινα. Όμως η κυβέρνηση Σημίτη έκανε τα πάντα και απείλησε ως και με φραγή του δρόμου του ΝΑΤΟ μέσα από το ελληνικό έδαφος αν οι βομβαρδισμοί συνοδεύονταν από χερσαίες επιχειρήσεις στο Κόσοβο και τη Σερβία. Το ίδιο ακριβώς έκανε εκείνη την εποχή και η ρώσικη διπλωματία. Για τη Ρωσία ο Μιλόσεβιτς έπρεπε να χτυπηθεί τόσο πολύ ώστε να υποκύψει και για να του γίνει η Ρωσία απαραίτητη, αλλά όχι να χτυπηθεί μέχρι το σημείο να κατατροπωθεί και να έρθει ένα φιλοδυτικό σέρβικο πολιτικό στρατόπεδο στην εξουσία. Πολλοί επίσης θα πρόσεξαν ότι η γραμμή Σημίτη - Γ. Παπανδρέου μετά τον πόλεμο ήταν και παραμένει γραμμή απομόνωσης του Μιλόσεβιτς και ενίσχυσης του καγκεμπίτη Ντράσκοβιτς και όχι του γενικά φιλοδυτικού Ντζίβτζιτς.

Δε χρειάζεται βέβαια εδώ να επιμείνουμε πολύ στο σταθερό και μεθοδικό τρόπο με τον οποίο η διπλωματία Σημίτη υφαίνει διαρκώς νέους προνομιακούς δεσμούς με το διεθνές νεοαζιζιστικό στρατόπεδο. Το Πεκίνο και η Τεχεράνη είναι πια εκλεκτοί προορισμοί διπλωματικών ταξιδιών. Χ. Ειδικά για τη δεύτερη, η Ελλάδα χρησιμοποιείται ως ο κατεξοχόν δίαυλος της προς τη Δύση.

Το ίδιο συμβαίνει με τον Καύκασο, στον οποίο πάντα ξεχωρίζει μόνο μια αγάπη, η ρωσόφιλη Αρμενία. Μόνο λοιπόν μέσα στα πλαίσια αυτής της γραμμής είναι φυσικό που η τάχα "ευρωπαϊκή και δημοκρατική" κυβέρνηση Σημίτη δε βρήκε να πει ούτε μια λέξη καταγγελίας για το συνεχιζόμενο χιτλερικό έγκλημα των νέων τσάρων στην Τσετσενία.

Πάντως τα πιο πολλά στοιχεία της ρωσόδουλης πολιτικής Σημίτη μας τα δίνουν τα Ελληνοτουρκικά και το Κυπριακό. Χρωστάμε πραγματικά σ' αυτόν τον ψευτοευρωπαίο το γεγονός ότι, δίχως καμιά δύναμη της Δύσης να διαμαρτυρηθεί, η Ρωσία εγκαθιστά και εκπαιδεύει με ρώσους στρατιωτικούς τους πυραύλους S-300

στην Κρήτη. Η καλοκουρδισμένη ρώσικη διεθνής προπαγανδιστική μηχανή κατάφερε να κάνει εξαιρετικά ανώδυνη για τη Δύση αυτή την εγκατάσταση, επειδή δεν έγινε η εγκατάσταση των ιδίων αυτών πυραύλων στην Κύπρο. Ενώ το σκάνδαλο δεν είναι το ότι δεν μπήκαν ρώσικοι πυραύλοι στην μη νατοϊκή Κύπρο, αλλά το ότι μπήκαν στη νατοϊκή Ελλάδα. Κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να γίνει ούτε με Ανδρέα Παπανδρέου, ούτε με Τσοχατζόπουλο, ούτε με Έμπερτ πρωθυπουργός. Μόνο ένας "ευρωπαίος" και "ειρηνόφιλος" Σημίτης θα μπορούσε να αποκοιμίσει σε τέτοιο βαθμό Δύση και Τουρκία. Και μόνο ένας τέτοιος επίλεκτος τραβεστί του σοσιαλμπεριαλισμού θα μπορούσε να χάσει την ωρολογιακή του βόμβα που λέγεται διχοτομημένη Κύπρος μέσα στην καρδιά της Ενωμένης Ευρώπης, με μόνο αντάλλαγμα να ανακηρυχθεί αυτή απλά υποψήφια. Αυτό σημαίνει να δεχθεί υπό χίλιους όρους η Τουρκία, να γίνει θύμα νέων αποσυνθετικών εξωτερικών επεμβάσεων.

Πραγματικά, οι δημοκράτες που πιστεύουν ότι κάτι καλό θα βγει

από το Ελσίνκι θα πρέπει να προσέξουν ότι στο δρόμο της τάχα ελληνοτουρκικής φιλίας δεν έχει γίνει **ούτε μια υποχώρηση από την πλευρά του ελληνικού σοβινισμού σε οποιοδήποτε σημείο των πολύπλευρων ελληνοτουρκικών διαφορών.** Αντίθετα, εκείνο που φαίνεται σαν πρόοδος γίνεται μόνο στα επίπεδα της μαζικής ψυχολογίας και

της οικονομίας χάρη σε μια ξαφνική αλλά καλομελετημένη πολιτική απόφαση που αγγίζει μόνο την επιφάνεια των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Γιατί από κάτω μένει ανέπαφο -και μάλιστα συνεχίζει να θερμαίνεται- το καζάνι που περιέχει όλο εκείνο το σιχαμερό υγρό του ελληνικού εθνορατσισμού ανακατεμένο με τις τάχα αρχαικές διεκδικήσεις του "ελληνισμού" στο Αιγαίο και την Κύπρο.

Αυτή είναι λοιπόν η ρωσόφιλη εξωτερική πολιτική Σημίτη.

Η ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΝΔΟΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Όμως η αληθινή φύση εκείνου που την εφαρμόζει δεν προκύπτει αυτόματα. Θα μπορούσε απλά ο Σημίτης να υποκύπτει σε πιέσεις

άλλων κομματικών τάσεων.

Η βαθύτερη φύση του Σημίτη προκύπτει περισσότερο από τη συμπεριφορά του στο ζήτημα της εσωκομματικής πάλης και των εκκαθαρίσεων στο ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση.

Σε ό,τι αφορά, για παράδειγμα, την εσωκομματική διαμάχη για την εξωτερική πολιτική, είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο έγινε η πτώση του Πάγκαλου και η άνοδος του Γ. Παπανδρέου στην ηγεσία του υπ. Εξωτερικών.

Ο Πάγκαλος έκφραζε τον αντιτουρκικό ελληνικό εθνικισμό, αλλά ο ίδιος ήταν επίσης συνεπής και αποτελεσματικός εχθρός των σοσιαλφασιστών στο εσωτερικό, και σαφώς ευρωπαϊστής στο επίπεδο του διεθνούς προσανατολισμού της χώρας. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο ο Πάγκαλος είχε γίνει κεντρικός στόχος των φαιοκόκκινων, και πιο πολύ του ψευτοΚΚΕ.

Ο Πάγκαλος έπεσε ακριβώς από το φαιοκόκκινο ρεύμα ύστερα από την καλοστημένη προβοκάτσια Οτσαλάν, προβοκάτσια που αποδείχτηκε πως ξεκίνησε από τη

μειώσουμε ότι η πτώση του Πάγκαλου δεν ήταν η μόνη εσωτερική πολιτική συνέπεια της προβοκάτσιας Οτσαλάν. Ο Οτσαλάν ήταν μια ευκαιρία για να χάσει την καίρια θέση του ταυτόχρονα ο δεύτερος μεγάλος αντισοσιαλφασιστικός παράγοντας αυτής της κυβέρνησης, ο υπουργός Εσωτερικών Παπαδόπουλος.

Ο Παπαδόπουλος χρεωνόταν κυρίως από τους σοσιαλφασιστές τη συνένωση των Δήμων, πράγμα που αδυνάτισε πολύ την κοινοτική εξουσία των τελευταίων στην ύπαιθρο. Όμως ο Παπαδόπουλος ήταν και επικεφαλής της διυπουργικής ομάδας που αντιμετώπιζε τις κρίσεις, δηλαδή και τα "κινήματα -πραξικοπήματα" των σοσιαλφασιστών.

Όμως, ενώ η πτώση του Πάγκαλου θα μπορούσε να δικαιολογηθεί από την πίεση της κοινής γνώμης, κανείς δεν απαίτησε την καθαίρεση του Παπαδόπουλου και, ακόμη λιγότερο, του Πετσάλνικου. Αυτός ο τελευταίος δεν είχε καμιά σαφή φυσιογνωμία, αν είχε κάποια. Απ' ό,τι φαίνεται, χρησιμοποιήθηκε σαν ενδιάμεσος για να περάσουμε από την πτώση του μόνου

δημοκράτη που υπήρξε ποτέ στο υπ. Δημόσιας Τάξης, του δικτύου των ναζιστών της "Χρ. Αυγής" και των φασιστών μέσα στην αστυνομία

Η εκκαθάριση του Ρωμαιομάιου έγινε ταυτόχρονα μ' εκείνη του Τζουμάκα μέσω της αλάνθαστης μεθόδου που άφησε ο Α. Παπανδρέου στους διαδόχους του. Οι σοσιαλφασιστές (αργότερα και η ρωσόδουλη ηγεσία Καραμανλή της ΝΔ) θα πρέπει να χτυπάνε απ' έξω και ο δήθεν φίλος ή ουδέτερος αρχηγός του ΠΑΣΟΚ θα "υποχρεώνεται" να εκκαθαρίζεται από μέσα.

Ο Σημίτης άφησε τους Ρωμαίους και Τζουμάκα εντελώς ανυπεράσπιστους στη διάρκεια μιας παρατεταμένης περιόδου πίεσης και τους "εκτέλεσε" ύστερα από τη μεγαλειώδη κινητοποίηση των σοσιαλφασιστών εμπρηστών των δασών το καλοκαίρι του '98 και ύστερα από την αξιοποίηση του δευτερευόντος επίτηδες παραφουσκωμένου επεισοδίου της οδού Νιόβης. Λίγοι ασφαλώς θα αναρωτήθηκαν πώς έγινε και σταμάτησαν

ξαφνικά οι πυρκαγιές το τελευταίο καλοκαίρι και τι μαγικά κόλπα έκανε ο "πετυχημένος" Χρυσοχοϊδης για να τις αποτρέψει. Και ακόμα πιο λίγοι θα βρήκαν την εξήγηση στο γεγονός ότι ο μόνος συνεπής και μεθοδικός αντικίνητος λόγος στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ ήταν εκείνος του καθαιρεμένου Ρωμαίου.

Όσο για τον Τζουμάκα, αυτός ο παλιός αντιλαλιωτικός τιμωρήθηκε γιατί αντιστάθηκε πραγματικά στις συμμορίες του Μπούτα και του Πατάκη. Το ποιος είναι ο αληθινός Σημίτης φάνηκε πάνω απ' όλα εκεί στη Θεσσαλία, όταν μετά την κρίσιμη ήττα του Πατάκη στις αρχές του '97 ανέβηκε να μιλήσει στην Καρδίτσα όχι μαζί με τον Τζουμάκα, αλλά με το Λαλιώτη, που στις πιο κρίσιμες στιγμές είχε υπερσπιστεί με δύναμη το δικίο των στραγγαλιστών των εθνικών δρόμων.

Σε όλες τις παραπάνω υποθέσεις ο Σημίτης κατάφερε να καθαιρέσει τους ενδοκυβερνητικούς αντιπάλους του από τα καίρια πόστα τους. Σε δύο περιπτώσεις αυτό έγινε με το αδυνάτισμά τους. Πρόκειται για τον Αρσένη και τη Διαμαντοπούλου.

Ο Αρσένης πολέμησε όσο κανείς άλλος την πιο ισχυρή κοινωνική βάση της πολιτικής εξουσίας του σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα, που είναι οι συντεχνίες της δημόσιας υπαλληλίας. Η άμεση πολιτική υπόθεση με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση δεν είναι τίποτε άλλο από την αξιολόγηση των καθηγητών, και αυτή η τελευταία σημαίνει τον πρώτο πόλεμο που κηρύχθηκε ενάντια στις αντιδραστικές συντεχνίες του Δημόσιου από κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Η θύελλα σε τρεις φάσεις που ξέσπασε ενάντια στον Αρσένη (απεργία καθηγητών '97, ΑΣΕΠ '98, μαθητές '98 και '99) βρήκε τον τελευταίο μοναχό με ελάχιστους και όχι φανατικούς συμμάχους (Παπαδόπουλο, Πάγκαλο, Παπαντωνίου, Βενιζέλο) στο έλεος ενός κομματικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ και μιας ΠΑΣΚΕ που είχαν παραταχθεί είτε ήπια είτε μαχητικά στο πλευρό των σοσιαλφασιστών. Ποτέ ο Σημίτης δεν έβαλε κομματικό ζήτημα στη διάρκεια αυτής της πολύχρονης μάχης και, κυρίως, ποτέ δε στράφηκε ενάντια στο λαλιωτικό Τσοούλια. Αλλά δεν είναι αυτό το πιο σημαντικό. Το πιο σημαντικό είναι ότι ενώ ο Αρσένης κέρδισε την πιο δύσκολη, την πιο αμφίροπη και επικίνδυνη μάχη ενάντια στο σοσιαλφασιστικό κίνημα των μαθητών του '98, υποχρεώθηκε τελικά από τον κομματικό μηχανισμό να εγκαταλείψει τον πυρήνα της μεταρρύθμισης, που είναι η αξιολόγηση των καθηγητών.

Ο Αρσένης μπόρεσε να κρατήσει μόνο μια προϋπόθεση αυτής της αξιολόγησης, το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Με λίγα λόγια, επαναλαμβάνεται εδώ η ιστορία με τον Τζουμάκα.

Τέλος, στο μέτωπο των εκκαθαρίσεων πρέπει να λογαριαστεί η απομάκρυνση του δίδυμου Β. Παπανδρέου - Α. Διαμαντοπούλου από το Υπ. Βιομηχανίας. Βέβαια, η εθνικίστρια Β. Παπανδρέου πήρε τη θέση του Παπαδόπουλου και ο Βενιζέλος δεν είναι κανένας συνει-

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ, ερευνώντας και αναλύοντας στοιχεία της ηγεσίας Σημίτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ και ύστερα από μελέτη της πολιτικής της συμπεριφοράς μέσα στις δοσμένες συνθήκες τόσο στο επίπεδο της εσωτερικής όσο και της εξωτερικής πολιτικής, διαπιστώνει ότι αυτή εφαρμόζει με ακρίβεια και συνέπεια τη στρατηγική και τακτική γραμμή του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού στην Ελλάδα.

Αυτή η εκτίμηση επιβεβαιώνεται από πλήθος γεγονότα που συγκεντρώνονται πάνω σε τρεις κυρίως άξονες συγκροτημένης πολιτικής: Στον άξονα της εξωτερικής πολιτικής, ιδιαίτερα της βαλκανικής, στον άξονα των πολιτικών εκκαθαρίσεων μέσα στην κυβέρνηση και γενικότερα των εσωτερικών πολιτικών μετώπων και, τρίτο, στον άξονα της οικονομικής πολιτικής, ιδιαίτερα στο επίπεδο της βαριάς βιομηχανίας και της νέας ρωσόδουλης ολιγαρχίας.

Η κύρια συνέπεια μιας τέτοιας εκτίμησης είναι ότι πρέπει να δυναμώσει η προσπάθεια για να αποτραπεί κάθε δέσμευση των δημοκρατικών δυνάμεων μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ πίσω από τη βρώμικη και σκοτεινή σημιτική ηγεσία. Όρος αυτής της αποτροπής είναι το ξεσκέπασμα της φαινομενικά αντιφασιστικής πολιτικής Σημίτη και η αποκάλυψη του γεγονότος ότι πίσω από την πιο ευρωπαϊκή και δημοκρατικίστικη μορφή αυτής της πολιτικής καλλιεργείται συστηματικά ο σοβινισμός και ο εθνορατσισμός, η ρωσοφιλία, η οικονομική στροφή προς τα Βαλκάνια και τον Εύξεινο και το μεσαιωνικό πολιτιστικό πνεύμα. Η ηγεσία Σημίτη είναι σήμερα το πιο ισχυρό ανάχωμα που στήνει ο σοσιαλμπεριαλισμός ενάντια στην αφύπνιση, την ενότητα και τη συγκρότηση ενός δημοκρατικού αντι-φαιοκόκκινου μετώπου στη χώρα μας.

Ρωσία. Ο θόρυβος γύρω από τον Οτσαλάν σταμάτησε αμέσως μόλις έπεσε ο Πάγκαλος. Αν ο Γ. Παπανδρέου ήταν δυτικόφιλος αντιφαιοκόκκινος, η γενική πολιτική πίεση στο Σημίτη θα συνεχιζόταν και θα δυνάμωνε. Όμως η πίεση όχι μόνο σταμάτησε, αλλά ο νέος υπουργός διακήρυξε σε όλους τους τόνους ότι θέλει συμβούλιο εξωτερικής πολιτικής μαζί με τους σοσιαλφασιστές (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΚΙ) και συνεργάστηκε από τότε πολύ καλά μαζί τους και ποτέ δεν έγινε διαλεχτός στόχος των επιθέσεών τους. Το πιο περιεργό όμως είναι ότι η πίεση σταμάτησε τη στιγμή που ο νέος υπουργός ξεκίνησε αμέσως μια πολιτική φαινομενικής ακραίας προσέγγισης με την Τουρκία και εγκατάλειψης του ΡΚΚ.

Αλλά πρέπει επίσης εδώ να ση-

ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΗΓΕΣΙΑ ΣΗΜΙΤΗ

δητός σαμποταριστής. Όμως με υφυπουργό Βιομηχανίας κάποιον Ζαφειρόπουλο ο Χαλιώτης μπόρεσε να κλείσει την εναπομένουσα ναυαρχίδα της βαριάς βιομηχανίας στον Πειραιά, που ήταν τα Λιπάσματα, και να ξεκινήσει τη διαδικασία για τη ματαιώση και το ξήλωμα της άλλης βαριάς βιομηχανίας στη Βόρεια Ελλάδα, της TVX (βιομηχανία χρυσού). Η Διαμαντοπούλου ήταν αυτή που ως τότε αντιστεκόταν στους κατεδαφιστές. Και οι δύο αυτές κινήσεις δε θα μπορούσαν να επιχειρηθούν δίχως τη σταθερή υποστήριξη του Σημίτη.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΙΤΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Αναλύοντας αυτό το μέτωπο εκκαθαρίσεων ήδη μπήκαμε στο χώρο της οικονομίας.

Εδώ ο Σημίτης έχει διευκολύνει στο μέγιστο βαθμό την ανάδειξη, συγκρότηση και ισχυροποίηση μιας νέας οικονομικής ολιγαρχίας, η οποία έχει επικεφαλής της και πανταχού παρόντα τον αρχιπράκτορα της Στάζι και της Κ.Γ.Β. Κόκκαλη.

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε ότι οι πρώτες κινήσεις του Σημίτη μετά την άνοδό του στην πρωθυπουργία ήταν, πρώτον, η αποφυλάκιση του εξαιρετικά ύποπτου για 17νοεμβρισμό Σκυφτούλη και, δεύτερο, η επίσκεψή του στον Κολ για να εξασφαλίσει τελικά το σταμάτημα της έρευνας που πραγματοποιούσε η γερμανική βουλή για τις σχέσεις Κόκκαλη - Ιντρακόμ με τη Στάζι και τα κεφάλαιά της. Το σταμάτημα αυτής της έρευνας και το πέρασμά της στο αρχείο είναι το πρώτο δωράκι που έκανε η Ευρώπη στο "δικό της" Σημίτη προκειμένου να κρατηθεί στην εξουσία απωθώντας τους πολύ πιο επίφοβους για την κοντόφθαλμη Δύση εθνικιστές.

Από τότε ως τα σήμερα ο Κόκκαλης αναδείχθηκε στον πιο γρήγορα αναπτυσσόμενο νέο πόλο της ολιγαρχίας της χώρας χάρη στις αρπακτικές και ληστρικές συμβάσεις που εξασφάλισε γι' αυτόν ο Σημίτης (ΟΤΕ, Ξυστό, Βαλκάνια, Μολδαβία κλπ). Και δεν είναι μόνο αυτό. Χάρη στη νέα υψηλή προστασία ο Κόκκαλης συγκρότησε τα πιο πλατιά οικονομικά και πολιτικά μέτωπα με την παλιά ή έστω λίγο παλιότερη ολιγαρχία, διεισδύοντας παντού και κάνοντας δουλειές με τους πιο ισχυρούς. Η συμμετοχή του Κόκκαλη σε έναν επιχειρηματικό όμιλο είναι το αναγκαίο πολιτικό και οικονομικό εισιτήριο για να πάρει αυτός μεγάλες κρατικές ή μισοκρατικές δουλειές.

Έτσι φτιάχτηκε τελευταία το πλατύ μέτωπο Κόκκαλη - Πίστωας (Κωστόπουλου) - Λαμπράκη - Γιούρομπανκ (Λάτση), που σ' αυτή τη φάση έχει αναλάβει την εξουδετέρωση της ισχύος του κλασικού δυτικοφίλου πόλου της ελληνικής βαριάς βιομηχανίας, του πόλου τον οποίο με πυραύλους πήγε να εξοντώσει το δίδυμο Α. Παπανδρέου - 17 Νοέμβρη, του πόλου Βαρδινουγιάννη - Τράπεζας Πειραιώς.

Όλη η οικονομική στρατηγική του Σημίτη για τη συσπείρωση της παλιάς ολιγαρχίας κάτω από την ηγεμονία των νέων ρωσόδουλων ολιγαρχών είναι το άνοιγμα σ' αυ-

τήν της Βαλκανικής αγοράς και εκείνης της πρώην ΕΣΣΔ. Αυτή την αγορά την ελέγχει σε μεγάλο βαθμό ο ρώσικος ιμπεριαλισμός μέσα από τις παλιές φιλορώσικες κομματικές νομενκλατούρες που έχουν εξελιχθεί σε νέα διοίκηση ή σε νέα τοπική ολιγαρχία. Οι παλιοί κνίτες του ΣΥΝ παίζουν συχνά ρόλο ενδιάμεσους - κομπραδόρου γραφειοκράτη - σ' αυτή τη διείσδυση, ενώ τα οικονομικά - διοικητικά κυκλώματα που χτίζει ο Κόκκαλης ή άλλα ανερχόμενα καθάρματα σαν το Μυτηλιναίο, ή κάποιοι κνίτες σαν το Γερμανό ανοίγουν το δρόμο στους διψασμένους για νέες ευνοϊκές και απάτητες αγορές προϊόντων και αγορές φτηνής εργατικής δύναμης ελληνες κλασικότερους αστούς. Χάρη σ' αυτή τη χρυσή μεσολάβηση χώνονται πυρετώδιστα στα Βαλκάνια και στην πρώην ΕΣΣΔ, πίσω από τους πράκτορες της ΚΓΒ, η Πίστωας, ο Λάτσης (αγωγός πετρελαίου), αλλά και τα νέα τζάκια της βιομηχανίας, συνήθως ελαφριάς, όπως η ΔΕΛΤΑ, η ΦΑΓΕ κλπ., όλη δηλαδή η ελληνική αστική τάξη.

Αυτή είναι η νέα οικονομία που χτίζει ο Σημίτης. Ο Σημίτης δεν εξευρωπαϊζει οικονομικά την Ελλάδα. Αντίθετα, την εξαρτά από τη ρώσικη πολιτική για να την κάνει τον αναγκαίο ενδιάμεσο κρίκο ανάμεσα στην Ευρώπη και τη Ρωσία και για το καλό της τελευταίας. Με αυτό τον τρόπο εξαγοράζει την ελληνική αστική τάξη καθώς την κάνει τον αναγκαίο εκμεταλλευτή της Βαλκανικής και της πρώην ΕΣΣΔ ενδοχώρας.

Ο Σημίτης είναι ο αρχηγός ενός κομπραδόρικού ελληνικού υποϊμπεριαλισμού στην υπηρεσία του Κρεμλίνου. Εκείνο που θέλει είναι να σύρει το πιο τυχοδιωκτικό ελληνικό κεφάλαιο και ένα αντίστοιχο του ευρωπαϊκό κεφάλαιο, μέσω του ελληνικού, σε συναλλαγή με τη νέα ρώσικη αυτοκρατορία της πείνας και του πολέμου. Γι' αυτό ο Σημίτης βοηθάει πολύ περισσότερο την ανάπτυξη των παραγωγικών και εμπορικών σχέσεων του ελληνικού κεφάλαιου με την Ανατολή και το Βορρά παρά με τη Δύση.

Το ελληνικό, δυτικότερο κατά τα άλλα κεφάλαιο, τρελαίνεται γι' αυτή τη νέα περιπέτεια. Αυτή είναι η στρατηγική του ορθόδοξου τόξου στην οικονομία. Αυτής της στρατηγικής δοκιμάζουμε τώρα το χειρότερο σύμπτωμα, τη μαζική είσοδο της τσακισμένης βαλκανικής εργατικής δύναμης στην Ελλάδα, ώστε να διασπαστεί βαθιά η εργατική τάξη αυτής της χώρας και να απαντήσει στη βίαιη πτώση του μεροκάματού της με τον πιο βάνουσο εθνορατσισμό.

Μέσα από την παραπάνω ανάλυση μπορούμε να περάσουμε και στην εξήγηση των φαινομενικά ανεξήγητων πλευρών της καθαυτό εσωτερικής πολιτικής τακτικής του Σημίτη.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΗΜΙΤΗ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

Καταρχήν ο Σημίτης έδωσε νέα πνοή στην αντιδεξιά γραμμή του Παπανδρείου ρίχνοντας τα κύρια πυρά του όχι στον Καραμανλή, όπως θα περίμενε κανείς, αλλά στο Μητσοτάκη. Ο Σημίτης έχει δια-

λέξει ως βασικό χώρο των επιχειρημάτων του ενάντια στη ΝΔ την εποχή της διακυβέρνησης Μητσοτάκη, δηλαδή την ευρωπαϊκή εποχή και την ευρωπαϊκή γραμμή της ΝΔ. Αλλά και γενικότερα η αντιδεξιά του γραμμή βοηθάει πάντα στο στένεμα των σχέσεων του ΠΑΣΟΚ ή έστω στον περιορισμό της ρήξης του με τον "προοδευτικό" ή "δημοκρατικό" χώρο, δηλαδή με τα τρία σοσιαλφασιστικά κόμματα (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΙ).

Αυτή ήταν άλλωστε και η βασική χρήση της αντιδεξιάς γραμμής από τον Παπανδρέου. Είναι πραγματικά ακατανόητο πώς ένας ευρωπαϊκόφιλος πρωθυπουργός που θα βαλλόταν από τα 3 μικρά φασιστικά κόμματα θα διάλεγε αυτά ως τους πιο κοντινούς του συμμάχους και θα θεωρούσε κύριο εχθρό του ένα Μητσοτάκη που, στα περισσότερα ζητήματα που αντιπαραθέτουν την κυβέρνηση με το ψευτοΚΚΕ, παίρνει θέση κατά του δεύτερου. Η πιο χαρακτηριστική χρήση της αντιδεξιάς τακτικής ήταν εκείνη αμέσως μετά την επίσκεψη Κλίντον, όπου όλο το ΠΑΣΟΚ και η κοινωνία έβραζαν ενάντια στο ψευτοΚΚΕ, ο Σημίτης όξυνε απότομα τις σχέσεις του με τη ΝΔ.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια θα πρέπει κανείς να αναζητήσει την αιτία για την οποία ο Σημίτης κάνει ό,τι μπορεί για να καθυστερήσει ή να ματαιώσει την ενότητα του ΠΑΣΟΚ με τους διαγραμματίους φιλοευρωπαϊούς της ΝΔ. Αυτοί οι διαγραμματίοι είναι προϊόν του σταδιακού "εκρωσισμού"

της ΝΔ, που σημαίνει ότι θα έπρεπε αυτές οι "ορφανές" δημοκρατικές τάσεις της ΝΔ να βρουν τη νέα τους στέγη σε έναν κοινό φορέα με ένα υποτίθεται όλο και πιο εξευρωπαϊσμένο ΠΑΣΟΚ.

Αλλά η πραγματική ανυπαρξία αυτού του εξευρωπαϊσμού αποδεικνύεται από δύο άλλα φαινόμενα.

Το ένα είναι η ανάπτυξη και το βάθαιμα του σοβινισμού παράλληλα με το επιφανειακό εκσυγχρονιστικό ρεύμα. Αυτό αποτυπώνεται έντονα στο σύνθημα "Πρώτα η Ελλάδα", το οποίο διόρθωσε το αρχικό "Η Ελλάδα πάνω απ' όλα" που πρωτοπλάσαρε ο Σημίτης στο τελευταίο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ και το οποίο είναι παράφραση του χιτλερικού "Η Γερμανία πάνω απ' όλα". Στο πρακτικό πολιτικό επίπεδο το πνεύμα αυτό συμπυκνώνεται στην κλιμάκωση της εκστρατείας για την επιστροφή των Ελγινείων. Την ώρα που ο Σημίτης υποτίθεται ότι προσεγγίζει την Ευρώπη, την ίδια στιγμή οι υπουργοί Πολιτισμού του, η Βουλή, στην οποία υποτίθεται ότι κυριαρχεί, και η Νεολαία του κόμματός του εκστρατεύουν ενάντια στην "κομπλεξική Ευρώπη" που αρνείται να δώσει στη χώρα - δήθεν κέντρο του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου πολιτισμού - το θησαυρό που της ανήκει. Άλλωστε σ' αυτή την κατεύθυνση διαμορφώνει την Ολυμπιάδα του 2004, και όχι τυχαία χτυπάει τη μόνη σύγχρονη προοδευτική της πλευρά, δηλαδή την εμπορική, ενώ σταδιακά αναθέτει τα έργα και τη διοργάνωσή της στους ανθρόπους του Κόκκαλη (Νίκη Τζα-

βέλα ενάντια σε Μπακούρη).

Πραγματικά, απ' όπου και να πιάσει κανείς τη συγκεκριμένη πολιτική και όχι τις διακηρύξεις του Σημίτη, θα διαπιστώσει ότι μεθοδικά εξυπηρετεί και προωθεί την άνοδο των ρωσόδουλων στην εξουσία.

Η αρχική μας εκτίμηση ότι ο Σημίτης είναι ένας φιλοευρωπαϊός αλλά δίχως χαρακτήρα όμηρος των ρωσόδουλων, ενώ πιάνει σωστά το ζήτημα του αντικειμενικού χαρακτήρα της κυβέρνησης Σημίτη, επιτρέπει να αναπτύσσονται αυταπάτες σχετικά με τη δύναμη των φιλοευρωπαϊκών τάσεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ και τη δυνατότητά τους κάποια στιγμή να ασκήσουν αυτόνομη πολιτική, ή έστω να οδηγήσουν σε μια σωτήρια διάσπαση το ΠΑΣΟΚ σε βάρος των ρωσόδουλων.

Είναι ολότελα διαφορετική - από αυτή την άποψη - η πραγματική κατάσταση. Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια φιλοευρωπαϊκή τάση στο ΠΑΣΟΚ, τόσο αδύναμη, που να αποτελεί απλά προκάλυμμα και άλλοθι μιας πολιτικής ηγεσίας, που ασκεί ανενόχλητη μια ρωσόδουλη πολιτική επικίνδυνη όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά για όλη την Ευρώπη και για την Τουρκία. **Το πολιτικό συμπέρασμα που βγαίνει από αυτή τη διαπίστωση είναι ότι ο απεγκλωβισμός από τη ρώσικη πολιτική όχι μόνο των φιλοευρωπαϊκών τάσεων του ΠΑΣΟΚ και**

συνέχεια στη σελ. 6

Καταδίκη του ελληνικού κράτους από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο

Είναι παγκοσμίως γνωστό ότι το ελληνικό κράτος παραβιάζει κατάφωρα, εκτός των άλλων, και τα θρησκευτικά δικαιώματα της τούρκικης μειονότητας στη Δυτική Θράκη. Εμποδίζει την ανέγερση τζαμιών, επιβάλλει δικούς του ψευτομουφτήδες και απαγορεύει στους πιστούς της μειονότητας να εκλέγουν τους δικούς τους θρησκευτικούς άρχοντες όπως υπαγορεύει η Συνθήκη της Αθήνας του 1913 και το Διεθνές Δίκαιο. Η ελληνική Δικαιοσύνη έχει καταδικάσει τους μουφτήδες Ξάνθης, Μεχμέτ Εμίμ Αγκά, και Κομοτηνής, Ιμπραήμ Σερίφ, για "σφετερισμό των λειτουργιών ενός ιερέα "γνωστής θρησκείας" και για το ότι φορούσε δημοσίας το ένδυμα του ιερέα, χωρίς να έχει το δικαίωμα".

Στις 14/12/1999 το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων καταδίκασε ομόφωνα την Ελλάδα για τις καταδικαστικές αποφάσεις (σε όλους τους βαθμούς, πρωτόδικα, στο Εφετείο, και στον Άρειο Πάγο) εναντίον του Ιμπραήμ Σερίφ, με το σκεπτικό ότι αυτές παραβιάζουν το άρθρο 9 περί ελευθερίας σκέψης, συνείδησης και θρησκείας και επιδίκασε στον Ιμπραήμ Σερίφ 2,7 εκατομμύρια δρχ. σαν υλική και ηθική αποζημίωση (Ελευθεροτυπία, 15/12/99). Η ελληνική νομοθεσία παρέχει νομική ισχύ σε θρησκευτικούς γάμους και σε αποφάσεις θρησκευτικών δικαστηρίων "γνωστών θρησκειών", με αποτέλεσμα οι θρησκευτικοί λειτουργοί όπως οι μουφτήδες να έχουν δικαιοδοσία σε ορισμένες οικογενειακές ή κληρονομικές διαφορές μεταξύ μουσουλμάνων (στο ίδιο, 16/12/99). Αυτή είναι μια αυθαίρετη και προβοκατόρικη πρακτική που βασικά θέλει να διατηρήσει τα κοσμικά ερείσματα της ορθόδοξης θρησκείας, και κατ' ανάγκη εφαρμόζεται, στρεβλά όμως, και για τους μουσουλμάνους. Με το πρόσχημα της προστασίας της δημόσιας τάξης, και συγκεκριμένα της "προστασίας από εξαπάτηση αυτών των οποίων οι νομικές σχέσεις μπορούν να επηρεασθούν από τις πράξεις θρησκευτικών εκπροσώπων", οι ελληνικές αρχές διορίζουν τους δικούς τους υπαλλήλους ως θρησκευτικούς αρχηγούς "γνωστών θρησκειών". Έτσι δίνεται η δυνατότητα στο κράτος να ελέγχει και να επεμβαίνει μέσω των διορισμένων δικών του ψευτομουφτήδων στην προσωπική ζωή και περιουσία των μελών της τουρκικής μειονότητας. Οι καταδικαστικές όμως αποφάσεις σε βάρος του Ιμπραήμ Σερίφ είναι εξόφθαλμα παράνομες, γιατί δεν αναφέρουν συγκεκριμένες πράξεις διασάλευσης της δημόσιας τάξης όπως η τέλεση γάμου, αλλά το γεγονός ότι ενέργησε ως θρησκευτικός ηγέτης των ομόδοξών του. Αυτό το επιχείρημα επικαλέστηκε το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, χωρίς να επέμβει καθόλου στην εσωτερική ελληνική νομοθεσία. Όπως τονίζεται στην απόφαση: "Η τιμωρία ενός ατόμου για μόνο το γεγονός ότι ενήργησε ως θρησκευτικό ηγέτης μιας ομάδας που με τη θέλησή της τον ακολούθησε δεν μπορεί να θεωρηθεί συμβατή με τις απαιτήσεις για θρησκευτικό πλουραλισμό σε μια δημοκρατική κοινωνία". Στο δημοσίευμα της Ελευθεροτυπίας αναφέρεται επίσης ότι το δικαστήριο δε θεωρεί ότι σε δημοκρατικές κοινωνίες το κράτος πρέπει να λαμβάνει μέτρα για να εξασφαλίζει τη διατήρηση των θρησκευτικών κοινοτήτων υπό ενιαία ηγεσία, κρίνοντας ακόμη και τη δημιουργία έντασης σε μια τέτοια περίπτωση ως "αναπόφευκτη συνέπεια του πλουραλισμού".

Εμείς, ως έλληνες κομμουνιστές, χαιρετίζουμε την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου και καλούμε τους έλληνες δημοκράτες σε κοινό αγώνα με τις εθνικές μειονότητες για την κατάκτηση της πλήρους προστασίας των θρησκευτικών, γλωσσικών και άλλων δικαιωμάτων τους, πράγμα που είναι, σε τελική ανάλυση, βασικός όρος για την κατάκτηση της πολιτικής δημοκρατίας στη χώρα.

ΕΛΓΙΝΕΙΑ: ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

14/12/1999).

Η ανακοίνωση αυτή υπονοεί εμμέσως πλην σαφώς ότι η μη επιστροφή των γλυπτών μπορεί να αποτελέσει σοβαρό λόγο ψυχρότητας μεταξύ των δύο χωρών. Γίνεται προκλητική όταν καταλήγει να περιφρονήσει το γεγονός ότι πράγματι η Βρετανία έχει στη νόμιμη κατοχή της αυτά τα γλυπτά για ένα σημαντικό χρονικό διάστημα, δηλαδή 180 χρόνια. Αντίθετα, η διεκδίκηση του σύγχρονου ελληνικού κράτους είναι μόλις 20 ετών και ξεκίνησε με ευθύνη της Μελίνας Μερκούρη, υπουργού του προβοκάτορα Παπανδρέου. Τα μνημεία σαν ιδιοκτησία δεν υπάρχουν έξω από την έννοια της εδαφικής κυριαρχίας και του κράτους. Γι' αυτό τα 2.300 χρόνια που αναφέρει το Υπουργείο Πολιτισμού δεν μπορούν να χρεωθούν υπέρ της Ελλάδας, αφού αυτή ως νεοελληνικό κράτος συγκροτήθηκε μετά τη μεταφορά των Μαρμάρων στη Βρετανία.

Μέχρι τώρα στην καμπάνια του ΕΣΥΝ έχουν μαζευτεί 34.000 ψήφοι για την επιστροφή των Μαρμάρων, ενώ ο Κακλαμάνης σε σχετική εκδήλωση στο Μέγαρο Μουσικής δήλωσε: "Η επιστροφή των Μαρμάρων αποτελεί εθνικό και πολιτιστικό μας δικαίωμα" (Ελ. Τύπος, 24/11/1999). Οι Έλληνες ευρωβουλευτές προώθησαν σχετικό ψήφισμα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ενώ με μεγάλη υπερηφάνεια ανακοινώθηκε στον Τύπο ένα ομόφωνο ψήφισμα του ΟΗΕ για την επιστροφή των πολιτιστικών μνημείων στον τόπο καταγωγής, το οποίο προώθησε το ελληνικό κράτος στην 54η Σύνοδο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ. Ωστόσο η αλήθεια είναι διαφορετική σε σχέση με την οικουμενική απήχηση του "ελληνικού καμμού". Γιατί το ψήφισμα δεν ανέφερε τίποτα για τα Μάρμαρα του Παρθενώνα και αφορούσε τα πολιτιστικά μνημεία που κατέχονται παράνομα από τρίτες χώρες. Πρόκειται για διακηρυγμένη θέση του ΟΗΕ εδώ και πολλά χρόνια, που δίνει έμφαση κυρίως στους θησαυρούς της Αφρικής που λεηλατήθηκαν από τις αποικιοκρατικές δυνάμεις την εποχή που άνθιζε το δουλεμπόριο. Ήταν απλά μία κίνηση εντυπωσιασμού του ελληνικού κράτους, που φαίνεται ότι σκοπεύει να δώσει μία λυσοασμένη πάλι σ' αυτό το θέμα.

ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Μέχρι τώρα η Ελλάδα έχει χρησιμοποιήσει δύο επιχειρήματα: Το πρώτο είναι ότι ο Έλγιν "έκλεψε" τα Μάρμαρα, το οποίο κατέρρευσε γιατί τα Μάρμαρα αγοράστηκαν από τον Έλγιν την εποχή της τουρκοκρατίας με επίσημη άδεια (φιρμάνι) από την Πύλη. Το δεύτερο είναι ότι πρέπει να επιστρέψουν στο μνημείο όπου ανήκουν. Σ' αυτό το τελευταίο έχουν κερδίσει τη συμπάθεια αρκετών Ευρωπαίων και Βρετανών διανοούμενων, που οραματίζονται το μνημείο ολόκληρο "μέσα στον ελληνικό ήλιο" και με θέα "την ελληνική θάλασσα". Αλλά αυτοί είναι απλά ρομαντικοί και δεν έχουν καταλάβει τίποτα από το χαρακτήρα της μάχης που δίνει η ελληνική κυβέρνηση.

Ο βρετανός δημοσιογράφος Κρίστοφερ Χίτσενς αναφέρει σε άρθρο του: "Στο ερώτημα ποιος κατέχει τον ελληνικό πολιτισμό υπάρχει μια πολύ σαφής απάντηση. Ο ελληνικός πολιτισμός ανήκει σε όλο τον κόσμο. Οι ίδιοι οι Έλληνες το αναγνωρίζουν αυτό. Δεν υπάρχει σχεδόν κανένα μουσείο στον κόσμο που να μην έχει κάποια έργα τέχνης της ελληνιστικής αρχαιότητας, ενώ η Ελλάδα με τη μεγάλη της εθνική διασπορά, τη γεωγραφική της θέση και την εμπορική της ναυτιλία αποτελούσε πάντοτε την αποθέωση της διεθνοποίησης. Υπάρχει μόνο ένα μέρος της τεράστιας κλη-

ρονομιάς τους για το οποίο έχουν οι Έλληνες ισχυρά αισθήματα ιδιοκτησίας. Αυτό είναι το ακρωτηριασμένο τμήμα από το ναό του Παρθενώνα που είναι γνωστό ως Ελγινεία Μάρμαρα. Ωστόσο δε χρειάζεται να είναι κάποιος Έλληνας για να μοιράζεται το αίσθημα ότι αυτός ο ακρωτηριασμός αποτελεί απώλεια τόσο για την τέχνη, όσο και για την επιστήμη, καθώς και παραβίαση της συμμετρίας και της ολότητας, που δικαίως θεωρείται ως η ουσία της ελληνικής τέχνης" (Νέα, 22/11/1999). Όμως το ζήτημα ακριβώς είναι ότι η ελληνική αστική τάξη ποτέ δεν αναγνώριζε τον πολιτισμό αυτό ως κύρια οικουμενικό πολιτισμό. Είναι, κατ' αυτήν, πάντα απ' όλα εθνικός πολιτισμός, και μάλιστα το κατ' εξοχήν σημείο ανωτερότητας σε σχέση με τους Ευρωπαίους, που, όταν "εμείς δημιουργούσαμε, αυτοί ζούσαν στα δέντρα". Και κανένας εδώ δεν ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για το πλήγμα στην τέχνη. Αυτό που ενδιαφέρει είναι το πλήγμα στην "ελληνική υπερηφάνεια".

Τώρα τελευταία προστέθηκε το επιχείρημα ότι τα γλυπτά καταστρέφονται λόγω κακής συντήρησής τους από το Βρετανικό Μουσείο. Αυτό υιοθετήθηκε ύστερα από την αποκάλυψη ότι ένας καθαρισμός τους το 1937-1938 κατάστρεψε την πατίνα τους ώστε να γίνουν περισσότερο άσπρα. Έλληνες εμπειρογνώμονες κλήθηκαν από το Βρετανικό Μουσείο να εξετάσουν την κατάσταση των γλυπτών και έβγαλαν σχετικό πόρισμα όπου βεβαιώνουν τις καταστροφές. Για να απαντήσουν και σ' αυτό το επιχείρημα οι Βρετανοί διοργάνωσαν μία διημερίδα για τα γλυπτά στην οποία είχαν καλέσει όλες τις πλευρές. Οι Έλληνες πήγαν προετοιμασμένοι για επέλαση. Βγήκαν ντροπιασμένοι μιλώντας για "στημένο συνέδριο".

Τι είχε συμβεί; Ο "αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω", τους είπε ο Έφορος του Βρετανικού Μουσείου Τζέκινς, και τους θύμισε ότι το 1958 οι Αμερικανοί είχαν καθαρίσει τα αρχαία στο Θησείο με χάλκινες βούρτσες. Η απάντηση των Ελλήνων ήταν: "Εδώ ήρθαμε να μιλήσουμε για τα Γλυπτά του Παρθενώνα και τον τρόπο που καθαρίστηκαν από το Βρετανικό Μουσείο" (Ελευθεροτυπία, 4/12/1999). Ακόμα ο Τζέκινς τους θύμισε ότι όταν τα Μάρμαρα ήρθαν στο Μουσείο το 1817 ήταν ήδη κατεστραμμένα: "Είχαν μόνο το 20% της αρχικής τους πατίνας, από το οποίο ο καθαρισμός του 1937 κατέστρεψε μόνο το 10%". Πρόσθεσε ότι: "Αν δεν είχαν έρθει στο Βρετανικό Μουσείο, δε θα είχαν επιβιώσει. Εξάλλου και σήμερα μέρη του Παρθενώνα στην Ελλάδα εκτίθενται στις δυσμενείς καιρικές συνθήκες και σταδιακά απουσιάζονται".

Με λίγα λόγια, έγινε σαφές ότι τα γλυπτά δε θα είχαν καλύτερη τύχη αν φυλάσσονταν στην Ελλάδα, και πολύ πιθανόν η μοίρα τους να ήταν χειρότερη. Ούτε οι Έλληνες απέδειξαν ότι τώρα είναι σε θέση να τα φυλάξουν καλύτερα. Ωστόσο, υπήρξε και η απάντηση σ' αυτό από την ελληνική πλευρά: "Εμείς τα θέλουμε, γιατί τα σεβόμαστε και τα αγαπάμε!".

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΑΔΑ;

Η αλήθεια είναι ότι η σύγχρονη Ελλάδα δεν είχε ιδιαίτερη σχέση με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, τον οποίο μελέτησαν, ερεύνησαν και κατέγραψαν ευρωπαίοι επιστήμονες. Μέσω του έργου τους μπόρεσαν οι Έλληνες να έρθουν σ' επαφή μαζί του. Πολύ περισσότερο αποσπασμένη από τις έννοιες και το χαρακτήρα του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού είναι η νεολαία, αφού αυτό το έθνος ξέρει να διδάσκει καλά την "ορθοδοξία", την παπαγαλιστική προγονοπληξία και την τουρκοφοβία. Ο Έλγιν ουσιαστικά διέσσωσε

τα γλυπτά του Παρθενώνα από τις λεηλασίες Ελλήνων και ξένων. Μέσα στη γενική αδιαφορία του νεοελληνικού κράτους, οι Έλληνες επιστήμονες στην καλύτερη περίπτωση αντιμετώπισαν τα αρχαία έργα τέχνης ως εμπορεύματα και δεν τα "σεβάστηκαν" ούτε τα "αγάπησαν".

Διαβάζουμε σχετικά σε άρθρο της Κυριακάτικης Καθημερινής (6/6/1999), από άρθρο με τίτλο "Συλλέκτες και αρχαιοκάπηλοι στην Αθήνα του 1888", όπου παρατίθενται αποσπάσματα από την περιγραφή της επίσκεψης μιας αυστριακής στην Αθήνα: "Ο βαρόνος Μπλουμ μας πήγε έπειτα στους δύο μεγαλύτερους συλλέκτες και εμπόρους αρχαιοτήτων, τον κ. Ρουσόπουλο και τον κ. Λάμπρο. Ο πρώτος είναι μάλιστα ταυτόχρονα καθηγητής της αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών!... Ο κ. Λάμπρος είχε μια προθήκη για πούλημα, όλα τα κομμάτια που περιείχε είχαν απαράμιλλη ομορφιά! Λόγου χάρη μια Αφροδίτη που αναπαύεται μέσα σ' ένα όστρακο - η τιμή της 4.000 φράγκα!". Και παρακάτω αναφέρει: "Περάσαμε από ένα μαγαζί εμπόρου δημοπρατικών που τα γεμάτα σακιά του με σάρι, κεχρί, αλεύρι και φασόλια ήταν όλα στολισμένα με μικρά αγγεία, με Ταναγριές και με διάφορα επεξεργασμένα ορυκτά. Η εντύπωση που προκαλούσε το σύνολο ήταν κομική. Ο καταστηματάρχης μας πληροφόρησε πως οι χωρικοί βρίσκουν αυτά τα πράγματα κατά την καλλιέργεια και την αροτρίαση των χωραφιών τους και ότι του τα φέρνουν μαζί με τα δημητριακά. Αγοράσαμε από το μαγαζί του ωραία πήλινα δοχεία σε φθηνές τιμές"...

Το ελληνικό κράτος έχει ωφέλεια από τη διαφήμιση που κάνει στον Παρθενώνα το Βρετανικό Μουσείο, όπου χιλιάδες άνθρωποι μπορούν να θαυμάζουν τα γλυπτά και να παροτρύνονται να έρθουν στην Ελλάδα. Το ίδιο το ελληνικό κράτος έχει φανεί ανίκανο, λόγω έλλειψης χρηματοδότησης, εδώ και αρκετά χρόνια να χτίσει το Νέο Μουσείο της Ακρόπολης και περιμένει τώρα τη χρηματοδότηση της Ευρώπης...

Η επιστροφή των Μαρμάρων είναι ένα αίτημα που έχει μόνο πολιτική σημασία για την Ελλάδα. Το χρησιμοποιούν οι ρωσόδουλοι σε συμμαχία με τους σοβινιστές για την όξυνση με την Ευρώπη. Δεν είναι τυχαίο ότι την επιστροφή υπερασπίστηκε ο προβοκάτορας Κλίντον κατά την επίσκεψή του στην Ελλάδα, ούτε ότι την πρωτοχρονιάτικη εκδήλωση στην Ακρόπολη τη διοργανώνει η άρρωστη από σοβινισμό Παπαζώη μαζί με το Λαλιώτη. Γύρω από το "αρχαίο ελληνικό φως" το σκοτάδι έχει αρχίσει να πυκνώνει.

Σε ό,τι αφορά την καλλιτεχνική ομορφιά των γλυπτών, είναι αναμφισβήτητο ότι αυτή θα αναδειχθεί καλύτερα στο ενιαίο μνημείο. Αυτό δε σημαίνει όμως ότι οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα να συμπεριφέρονται σαν τραμπούκοι απαιτώντας από τη Βρετανία κάτι που δεν είναι δικό τους. Θα πρέπει οι συζητήσεις ανάμεσα στις δύο κυβερνήσεις να αφορούν όχι την επιστροφή των γλυπτών "στην ιδιοκτησία του ελληνικού κράτους" με το έτσι θέλω, αλλά την εξαγορά τους είτε τις μορφές συνδιαχείρισης αυτού του πολιτιστικού πλούτου, τόσο στο οικονομικό επίπεδο όσο και στο επίπεδο συντήρησης και ελέγχου. Μόνο έτσι θα μπορούσε να εννοηθεί οποιαδήποτε απαίτηση για επαναφορά των κομματιών του Παρθενώνα στην Ελλάδα, και μόνο έτσι θα μπορούσε να ωφεληθεί η τέχνη και η επιστήμη. Όμως η ελληνική αστική τάξη παραδομένη στην τυφλή καταστροφική αντιευρωπαϊκή πολιτική που χαράζει το σοσιαλφασιστικό μέτωπο, και διαβρωμένη μέχρι το κόκκαλο από σοβινισμό, δεν ενδιαφέρεται για τίποτα απ' αυτά.

Η ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΗΓΕΣΙΑ ΣΗΜΙΤΗ

συνέχεια από τη σελ. 5

των φιλοευρωπαϊκών τάσεων του ΣΥΝ, αλλά και των ευρύτερων δημοκρατικών τάσεων στην κοινωνία έχει μια βασική προϋπόθεση: την αποκάλυψη και τη συντριβή της ηγετικής κλίμακας Σημίτη.

Ο Σημίτης είναι το νέο πρόσωπο της εισοδιστικής τακτικής του σοσιαλμπερλιαλισμού. Για να φτιαχτεί το ΠΑΣΟΚ και να γίνει κυρίαρχη δύναμη στην Ελλάδα, έπρεπε ο ρωσόδουλος Α. Παπανδρέου να κάνει εισοδισμό στη σοβινιστική αστική τάξη και να γίνει ηγέτης της. Για να μπορέσει η κυρί-

αρχη πολιτική δύναμη, το ΠΑΣΟΚ, να κάνει εισοδισμό για λογαριασμό της Ρωσίας μέσα στην Ευρώπη και στη Δύση γενικότερα, για να μπορέσει να καθισχυράσει, να τιθασεύσει και να χρησιμοποιήσει τις αυθόρμητες φιλοευρωπαϊκές τάσεις της αστικής τάξης που διαρκώς γεννιούνται, για να βοηθήσει τους ρωσόφιλους να αναπτύξουν σταθερά τα δικά τους κόμματα και να ελέγξουν σταδιακά και τη ΝΔ, έπρεπε ο νέος ρωσικός εισοδισμός να πάρει ευρωπαϊκή μορφή. Αυτός είναι ο Σημίτης.

Όπως και ο Παπανδρέου διάλεγε για πιο στενούς του φίλους τους δίχως χαρακτήρα σοβινιστές ώστε

εύκολα να τους προδίσει, το ίδιο κάνει και ο Σημίτης με τους δίχως χαρακτήρα φιλοευρωπαίους και αντικίντες του ΠΑΣΟΚ. Αυτό έκανε πρώτα απ' όλα με τον ίδιο τον άνθρωπο που του οργάνωσε την πολιτική τάση μέσα στο ΠΑΣΟΚ, τον Τσουκάτο. Αυτό τον τρομερό "στρατηγό" τον συνέτριψε μέσα σε ένα συνέδριο που υποτίθεται ότι θα αποτελούσε το θρίαμβο του τελευταίου συμμαχώντας υποχθόνια με τους εθνικιστές φίλους της τσοχατζοπουλικής τάξης. Αυτός ο "στρατηγός" τόσα λίγα κατάλαβε από την πολιτική του αφεντικού του, που συνεχίζει να τον υπηρετεί ακόμα και σήμερα, από κατώτερες θέσεις έχοντας την αυ-

ταπάρνηση όλων εκείνων που νομίζουν ότι είναι δημιουργοί βασιλιάδων πίσω από τους βασιλιάδες.

Θα χρειάζεται ωστόσο πάντα να κάνουμε διάκριση ανάμεσα στους ευρωπαϊκόφιλους του ΠΑΣΟΚ και στο ύπουλο ηγετικό τους δίδυμο Σημίτη - Γ. Παπανδρέου (ο Λαλιώτης παίζει πιο ανοιχτά και με το σοβινισμό). Από δω και μπροστά κύρια πυρά μας θα πρέπει να είναι ενάντια σ' αυτό το δίδυμο. Θα πρέπει δηλαδή πάντα να αναγνωρίζουμε τις αντιστάσεις των "ευρωπαίων" στο σοσιαλφασιστικό μέτωπο του Καραμανλή και να τις ενισχύουμε. Άλλωστε αυτές οι αντιστάσεις έχουν δώσει μεγάλες

ήττες στο σοσιαλφασισμό και καθυστερούν πολύ την άνοδό του στην εξουσία. Όμως θα πρέπει ασταμάτητα να καταγγέλλουμε πάνω απ' όλα τη δόλια, προδοτική και σαμποταριστική τακτική των Σημίτη και Γ. Παπανδρέου.

Δίχως αυτούς τους διπρόσωπους εισοδιστές δε θα μπορούσε να σταθεί ούτε ψευτοΚΚΕ, ούτε ΣΥΝ, ούτε ΔΗΚΚΙ, ούτε ακόμα Κ. Καραμανλής στην ηγεσία της ΝΔ. Ο Σημίτης δίνει πάντα στην κατάλληλη στιγμή ένα κρίσιμο χέρι βοήθειας σε όλη αυτή την αντίδραση προκειμένου είτε πιο εύκολα να νικήσει, είτε, κυρίως, να αναρρώσει γρήγορα ύστερα από μία ήττα.

ΤΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑΣ

Τα ρώσικα μέσα ενημέρωσης ισχυρίζονται πως η εισβολή στην Τσετσενία έχει στόχο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, πως οι "τρομοκράτες" δολοφονούν το λαό της χώρας για να επιρρίψουν την ευθύνη στους Ρώσους και πως οι Τσετσένοι διάκεινται φιλικά προς τον "ηρωικό" ρώσικο στρατό κατοχής, ο οποίος έχει αποκαταστήσει την τάξη και την ασφάλεια στις περιοχές που ελέγχει. Ωστόσο τα δυτικά ΜΜΕ, καθώς και η πλειοψηφία του τσετσενικού λαού, δε συμμερίζονται αυτή την άποψη.

Στα μέσα του Δεκεμβρη η γαλλίδα δημοσιογράφος της "Μοντ" Natalie Nouganrede επισκέφθηκε την κομμόπολη Ατσκόι Μαρτάν (περίπου 20.000 κατοίκων), που κατελήφθη από το ρώσικο στρατό στις αρχές του μήνα, και δημοσίευσε τρία άρθρα στη "Μοντ" (21-22-23/12/1999). Σημειώνουμε ότι η συγκεκριμένη πόλη δεν αντιπροσωπεύει την πλειοψηφία των τσετσενικών πόλεων στο ζήτημα της αντίστασης στη ρώσικη εισβολή, καθώς σ' αυτήν οι Ρώσοι μπήκαν "αναίμακτα" επειδή εκεί ο ντόπιος πληθυσμός διάλεξε το δρόμο του συμβιβασμού. Σ' αυτά τα άρθρα περιγράφει με πολύ ανάγλυφο τρόπο την κατάσταση των κατοίκων, καθώς και τη στάση των περίπου 1.200 ρώσων στρατιωτών. Αποσπάσματα αυτών των άρθρων αναδημοσιεύουμε παρακάτω:

"Στις 19 Νοέμβρη ο ρώσος στρατηγός Σαμάνοφ, ζωσμένος στη στρατιωτική στολή του, ήρθε και μίλησε στους κατοίκους: "Το χωριό δε θα βομβαρδιστεί άλλο", είπε ανεβασμένος σε μια εξέδρα, "μπορείτε να κοιμάστε ήσυχα!". Μερικές μέρες νωρίτερα, ενώ οι οβίδες του πυροβολικού έπεφταν μέσα στο χωριό, οι ηλικιωμένοι είχαν συγκέντρωση, όπως το θέλει η παράδοση. Έπρεπε να πάρουν μια απόφαση. Ο ρώσικος στρατός απλωνόταν στην Τσετσενία ύστερα από μια καταιγίδα βομβών. Τα χωριά στα περίχωρα είχαν μόλις πέσει. Στο Ατσκόι Μαρτάν θα αγωνίζονταν; Θα συγκρούονταν μετωπικά με την ισχύ των ρώσικων όπλων, των βομβαρδιστικών τους, των πυραύλων τους; Ή μήπως θα ήταν καλύτερο να πονηριά; Δηλαδή, να επιδιώξουν μια συμφωνία με τους κατακτητές που να επιτρέπει για την περίπτωση μια ειρηνική είσοδο των στρατευμάτων στο χωριό και την υποχώρηση χωρίς απώλειες των τσετσενικών μαχητών, που θα συνέχιζαν τον παρτιζάνικο πόλεμό τους στο Γκρόζνι ή στα βουνά. Ο συμβιβασμός με τους Ρώσους σήμαινε ότι ο πληθυσμός θα γλίτωνε, το χωριό θα σωζόταν και θα υπήρχε προσδοκία για καλύτερες μέρες.

Είχε βρεθεί μια φόρμουλα συμφωνίας. Αλλά λίγο χρειάστηκε.

Γιατί, ενώ ο στρατηγός Σαμάνοφ έφυγε έχοντας κάνει την προσφορά του ειρήνης, άλλα στρατεύματα άρχισαν να βομβαρδίζουν το χωριό με τον ίδιο και χειρότερο τρόπο! Οι Ρώσοι, ντροπιασμένοι, όπως έλεγαν οι κάτοικοι, επιχείρησαν να εξηγηθούν: πρόκειται περί σφάλματος. Είχαν μπερδέψει το χωριό Ατσκόι Μαρτάν με το συνοικισμό Στάρι Ατσκόι μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα. Είχαν κάνει λάθος διαβάζοντας τους χάρτες τους...

Αυτή την Πέμπτη συγκλήθηκε μία συγκέντρωση στην πλατεία του χωριού. Καμιά εκατοστή κάτοικοι έχουν συγκεντρωθεί. Πάνω στην εξέδρα ένας άντρας με στολή παραλλαγής ξετυλίγει ένα μακρύ μονόλογο. Είναι ο Σαμίλ Μπαράγιεφ, ο "νομάρχης" που ήρθε πρόσφατα από τη Μόσχα, όπου είχε "δουλειές", και ο οποίος κατ'αρχήν από το χωριό. Επιχειρεί να δικαιολογήσει στο λιγστό πλήθος: "Έχω ακούσει τις φήμες που κυκλοφορούν εδώ! Λένε ότι οι βαχαμπίτες θα επιτεθούν στο χωριό. Εσείς τι πιστεύετε γι' αυτό; Λένε ότι ο Βάχα Αρσάνοφ κι οι άντρες του θα εξαπολύσουν επίθεση. Φαίνεται ότι έχει την πρόθεση να κηρύξει "ιερό πόλεμο" ενάντια στη ρώσικη αυτοκρατορία. Τι θα κάνετε; Πρέπει όλοι μαζί να υπερασπιστείτε το χωριό! Πρέπει ο καθένας να επαγρυπνεί. Πρέπει να εμποδιστεί αυτή η επίθεση γιατί, αν πάρουν το χωριό, ο ομοσπονδιακός στρατός θα ανοίξει εκ νέου πυρά. Τα σπίτια θα καταστραφούν, οι νέοι θα πεθάνουν. Πρέπει να σωθεί το χωριό!..."

Κατά το τέλος της σύναξης εμφανίστηκε ένας "κομμαντάνσκι τσας" (τοπικός διοικητής) και επέβαλε απαγόρευση της κυκλοφορίας με στρατιωτική απόφαση. Απαγορεύτηκε η έξοδος από τις 8 το βράδυ έως τις 6 το πρωί. Οι Ρώσοι ήθελαν μια απαγόρευση κυκλοφορίας 19 ωρών, αλλά οι γεροντότεροι διαπραγματεύτηκαν: κατά τη διάρκεια του μήνα του ραμαζανιού οι άνθρωποι πρέπει να μπορούν να φθάσουν στη βραδινή συλλογική προσευχή, επέμειναν. Τη νύχτα τα ελάχιστα αυτοκίνητα που κυκλοφορούσαν ακόμη μέσα στο χωριό κινδύνευαν να εντοπιστούν απ' τους προβολείς και να γίνουν κόσκινο από σφαίρες. Οι στρατιώτες μπορούν ν' ανοίξουν πυρ. Όλη την ώρα οι στρατιωτικοί κάνουν εφόδους στα σπίτια. Υπάρχουν λίστες με ονόματα. Για κάθε σπίτι ξέρουν ποιος έχει καταγραφεί εκεί, πόσοι άντρες υπάρχουν στην οικογένεια και πού μπορεί να βρίσκονται. Οι απόντες καλούνται να δώσουν εξηγήσεις. Οι συνοικίες χενίζονται. Γίνονται έρευνες στις κατοικίες. Μέσα στη ζώνη που ο στρατός της Μόσχας αποκαλεί "ελεύθερη", η ζωή ρυθμίζεται απ' αυτούς τους στρατιωτικούς ελέγχους: αρχικά η "ρεγκι-

στράτσια", δηλ. η καταγραφή κατοίκων, μετά οι "ζατσίσκι" - οι εκκαθαρίσεις, οι έρευνες συνοδουόμενες από συλλήψεις, μετά οι "προβέρκι" - οι αιφνιδιαστικές "εξακριβώσεις".

... Το τρεχούμενο νερό κόπηκε από τις αρχές του πολέμου, δηλ. εδώ και τρεις μήνες. Γεμίζουν με τελετουργικό τρόπο τις πλαστικές νταμιτζάνες. Μετά την άφιξη των Ρώσων έχουν ηλεκτρικό ρεύμα δύο ή τρεις ώρες τη μέρα. Χρειάστηκε γι' αυτό μια ομάδα τσετσενικών να εξασφαλίσει από την "κομαντατούρ" την άδεια να επισκευάσει τα βομβαρδισμένα καλώδια. Ο στρατός δέχθηκε: κι αυτός χρειαζόταν ηλεκτρικό.

Το δωμάτιο όπου μαγειρεύουν οι γυναίκες ζεσταίνεται από μια σόμπα γκαζιού. Όταν το γκάζι κόβεται, καίνε ξύλα. Μέσα στο χωριό αρκετά δέντρα έχουν κοπεί. Τα τζάμια είναι καλυμμένα με κολιχτικές ταινίες για προστασία από τα θραύσματα γυαλιού σε περίπτωση έκρηξης. Τ' άλλα παράθυρα, θρυμματισμένα από τους βομβαρδισμούς, είχαν ξανακαλυφθεί με μουσαμά. Στον κήπο οι οβίδες άνοιξαν κρατήρες. Εδώ μια τετραμελής οικογένεια σκοτώθηκε όταν η οβίδα άγγιξε την είσοδο του υπογείου τους. Εκεί ένας μοναχικός άντρας σωριάστηκε όταν το σπιτι του κατέρρευσε από την ένταση μίας βολής...

"Όλος ο κόσμος απεχθάνεται τους Ρώσους", επιμένει η νεαρή Μαντινά, "αλλά για να προστατέψουμε το χωριό μας έπρεπε να συνάψουμε συμφωνία μαζί τους". Ο πατέρας προσθέτει για το θέμα της συγκέντρωσης στην κεντρική πλατεία στην οποία παραβρέθηκε: "Οι Ρώσοι θα ξανάρθουν στα σπίτια μας για να μας μεταχειριστούν σαν πολίτες τρίτης κατηγορίας. Περιμένουν να ξεσπάσει ένας εμφύλιος πόλεμος εδώ, ένας πόλεμος αφγανικού τύπου, ανάμεσα στους Τσετσένους. Περιμένουν ότι ο λαός θα αλληλοεξοντωθεί μόνος του. Αλλά αυτό δε θα γίνει ποτέ. Οι παραδόσεις μας το απαγορεύουν". Μια γειτόνισσα προσθέτει: "Οι Ρώσοι περίμεναν αυτόν τον εμφύλιο πόλεμο κατά τα προηγούμενα τρία χρόνια, όταν γίνονταν τόσες απαγωγές στην Τσετσενία. Αλλά αυτός δεν ήρθε, έτσι άρχισαν να βομβαρδίζουν"...

... Ο Ραμζάν αναστέναξε με πόνο: "Οι Ρώσοι μας συμπεριφέρονται εκβιαστικά. Υπόσχονται χρήματα. Ο λαός είναι κουρασμένος. Πολλοί δεν μπορούν άλλο. Πότε-πότε σκέφτομαι ότι είμαστε σαν μια κόμπρα που χορεύει στον ήχο της μουσικής του φακίρη. Η κόμπρα αφήνεται να χειραγωγηθεί. Δε σκέφτεται τίποτα. Έχει άδειο κεφάλι"...

... Ένα περιοδικό διανέμεται δωρεάν στον πληθυσμό, που στερείται άλλης πληροφόρησης. Τυ-

πωμένο στο Μοζντόκ (στη Βόρεια Οσετία), στο επιτελείο των ρωσικών δυνάμεων του βόρειου Καυκάσου, αυτό το όργανο φέρει τον τίτλο "Ελεύθερη Τσετσενία". Ένα ένθετο, με τη μορφή της προσφοράς εργασίας, παροτρύνει τους εργάτες του Ατσκόι Μαρτάν να στελεχώσουν την πολιτοφυλακή. "Διάρκεια του συμβολαίου: ενάμισι με δύο μήνες, ανάλογα με την κατάσταση. Αριθμός θέσεων: 200 με 210 άντρες. Προβλεπόμενος προϋπολογισμός: περίπου 2 εκατομμύρια ρούβλια". Για κάθε εθελοντή προβλέπεται μισθός. Η πολιτοφυλακή έχει για αποστολή να αγωνιστεί ενάντια στις "επιδρομές των βαχαμπιτών" και να βοηθήσει τις ρώσικες δυνάμεις στο χτένισμα του πληθυσμού. Κάποιοι αργόσχολοι παρουσιάστηκαν. Εξασφαλίζουν στολή, όπλα και πρέπει να περάσουν για μια ιατρική επίσκεψη στο Μοζντόκ. Οι νέοι έχουν την τάση να κρατούνται μακριά: "Δε με συγκινεί. Στην αρχή σου μιλάνε για την καταπολέμηση των βαχαμπιτών εγκληματιών και, προτού σου δώσουν εξηγήσεις, σου ζητούν να στραφείς ενάντια στους φιλήσυχους κατοίκους ενός χωριού", ειρωνεύεται ένας...

Στο δρόμο οι στρατιώτες επιτηρούν ο καθένας με τη σειρά του την κυκλοφορία. Όλα τα οχήματα είναι ύποπτα. Προτείνουν τα όπλα τους, σταματούν λεωφορεία, αυτοκίνητα, γεμάτα συνήθως με τσετσένους πρόσφυγες που μετακινούνται για να αποφύγουν τη ζώνη του πολέμου, φορτωμένοι με πακέτα. Οι στρατιωτικοί καρφώνουν νευρικά τους άντρες. Πιο συχνά τους αφήνουν να περάσουν. Τα χαρτονομίσματα των ρουβλιών περνούν από χέρι σε χέρι...

Η FSB, διάδοχος της KGB, κάνει αισθητή την παρουσία της εγκατεστημένη στο κτίριο μιας παλιάς τράπεζας. Ένας οδηγός τεθωρακισμένου που μεταφέρει στρατεύματα οδηγεί με θόρυβο στην κεντρική οδό. Οι ερπύστριες οργάνουν το λασπωμένο έδαφος. Μια ομάδα στρατιωτών σκαρφαλώνουν πάνω στο μεταλλικό σκελετό του. Με τ' όπλο στο χέρι ψάχνουν τους διαβάτες. Οι Τσετσένοι, με το κεφάλι τυλιγμένο με μαντήλι, πηγαίνουν στην αγορά σπρώχνοντας μικρά καροτσάκια. Το πρωί δέκα κάτοικοι συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια μιας έρευνας σε σπίτια. Έχουν κατασχεθεί όπλα. Ένας απ' τους άντρες που κρατούνται είχε πει την προηγούμενη μέρα σε γνωστός του: "Μου αρμόζει ανεξαρτησία, είμαι υπέρ", και είχε καταγγελλθεί. Οι ρώσικες δυνάμεις πήραν φωτογραφίες του εσωτερικού ενός πλούςιου σπιτιού. Ο ιδιοκτήτης του που εγκατέλειψε την περιοχή στην αρχή του πολέμου κατηγορήθηκε ότι είναι "βαχαμπίτης", ισλαμιστής, εξτρεμιστής. Οι κάτοικοι λένε ότι είναι ανακατεμένοι

με συλλήψεις ομήρων.

Λίγο καιρό μετά την άφιξη των Ρώσων στο χωριό, ένα τεθωρακισμένο όχημα ανατράπηκε σ' ένα χαντάκι κοντά στο νεκροταφείο. Οι στρατιώτες ήταν μεθυσμένοι, λένε οι κάτοικοι. Αρχισαν να βάλουν προς κάθε κατεύθυνση. Ένας αρχηγός μιας τσετσενικής οικογένειας σχολιάζει: "Οι Ρώσοι ρίχνουν άσκοπα για να πάρουν θάρρος. Τη νύχτα πυροβολούν γύρω από το πόστο τους γιατί φοβούνται μήπως κάποιος πλησιάσει. Ποτίζον με οβίδες τα δάση κοντά στο Στάρι Ατσκόι".

Θυμήθηκε τη σφαγή που έγινε στις αρχές του Δεκεμβρη από τις ρώσικες δυνάμεις στο χωριό Αλχάν Γιουρτ, όπου οι στρατιώτες έριξαν χειροβομβίδες στο υπόγειο όπου κρύβονταν οι οικογένειες: Αυτό που έγινε εδώ δεν μπορεί με τίποτα να συγκριθεί μ' αυτό που έγινε στο Αλχάν Γιουρτ. Εδώ συλλαμβάνουν τους άντρες, λεηλάτησαν λίγο τα σπίτια. Αλλά, κυρίως, αυτοί που κρατήθηκαν δεν μπορούν να εξαφανιστούν χωρίς ν' αφήσουν ίχνη. Η παρουσία της στρατιωτικής "κομαντατούρ" στο χωριό δίνει τη δυνατότητα στους κατοίκους να ζητήσουν να επιστρέψουν οι συγγενείς τους. Σ' αυτήν απευθύνθηκαν...

Στο μεταξύ το παράνομο εμπόριο ανθίζει. Στην άκρη της αγοράς ένα στρατιωτικό καμiónι πάρκαρε στο κράσπεδο. Στο εσωτερικό, δύο στρατιώτες παραμονεύουν για τον πελάτη. Διοχετεύουν τα αντικείμενα και τον εξοπλισμό που ανήκει στη βάση τους... Οι "κοράντικι" -στρατιώτες με συμβόλαιο κυρίως, εθελοντές, δεν πρέπει να είχαν πληρωθεί.

Ο Ασλάνμπεκ, ένας τσετσένος κάτοικος, όχι μακριά από την αγορά διηγείται: "Δύο "στρότσνικι" -ρώσοι φαντάροι- με πλησίασαν, μου είπαν: "Φεύγουμε σε δυο μέρες, τελειώσαμε με την υπηρεσία μας". Με ρώτησαν: "Τι όπλα χρειάζεστε;" Μου πρόσφεραν ένα περίστροφο για 50 δολάρια". Μια ιστορία κυκλοφορεί στο χωριό: οι στρατιώτες ήθελαν να πουλήσουν στους Τσετσένους μια παρτίδα κανονικών συναρμολογημένων σ' ένα καμiónι για 2.000 δολάρια. Στην αγορά η τιμή ενός αυτόματου όπλου είναι 20 δολάρια... Όπως το είπε ο νεαρός Ασλάνμπεκ: "Οι Ρώσοι πουλούν όπλα στους Τσετσένους για να έχουν κάτι να μεθούν τα βράδια"...

Χρησιμοποιώντας ένα μέρος των καυσίμων που φθάνουν από τη Ρωσία με βυτιοφόρα του στρατού σπάνε τις τιμές των τοπικών μεταφορικών μέσων (6 ρούβλια το λίτρο). Η Τσετσενία είχε καθαρή παραγωγή πετρελαίου, του οποίου αποθέματα βρίσκονται εδώ κι εκεί, προσφερόμενα σε γυάλες στους δρόμους. Μα αυτό το υγρό, μοιρασμένο πολυάριθμες φορές, προτιμήθηκε λιγότερο από το ρώσικο καύσιμο...

Μέσα στην κατεχόμενη πόλη αφθονούν οι ιστορίες με κρούσματα λεηλασίας σπιτιών από στρατιώτες. Στο Ατσκόι Μαρτάν, το οποίο οι Ρώσοι θέλουν να κάνουν μια σίγουρη βάση, τα αδικήματα

ΤΟ ΗΡΩΙΚΟ ΓΚΡΟΖΝΙ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ

Την ίδια στιγμή που ο ρώσικος στρατός δοκιμάζει τις τσετσένικες άμυνες στην περιφέρεια του Γκρόζνι, η διεθνής κοινότητα δίνει την πιο απλόχερη έγκρισή της στους ρώσους Χίτλερ για την απρόσκοπτη συνέχιση της γενοκτονίας. Είναι τόσο ωμή η κτηνωδία της Δύσης, που στις 17 Δεκέμβρη ένας υπουργός Εξωτερικών της Δύσης (δεν τον αναφέρει ονομαστικά η Monde), βγαίνοντας από την πόρτα της συνεδρίασης των G-8 στο Βερολίνο, δήλωσε χωρίς να κοκκινίζει: "Πιστεύετε πως ό,τι κάνουμε θα αηλιάξει τη ρώσικη πολιτική στην Τσετσενία;" Συμπέρασμα: "Δε θα κάνουμε τίποτα". Στην ίδια σύνοδο ο Φίσερ είπε ότι συναντήθηκε "με το φίλο του Ιβανόφ", μιλώντας για το ρώσο ομόλογό του.

Το θέμα που συζητήσαν όλοι αυτοί ήταν η πρόληψη των συγκρούσεων το έτος 2000! Στην τελική τους δήλωση έκφρασαν την ανησυχία τους για το αποσταθεροποιητικό αποτέλεσμα των όπλων μικρού διαμετρήματος. Φυσικά και δεν ανέφεραν την Τσετσενία, όπου ένας ρώσικος πυραυλος Σκουντ χτύπησε στα τέλη Οκτώβρη την αγορά του Γκρόζνι. Μπορεί μόνο να "ελπίξει" κανείς ότι πίσω από τις πόρτες της σύσκεψης κάποιοι ηγέτες μίλησαν πιο αυστηρά στη Ρωσία. Αλλά κάθε σκέψη για κυρώσεις από την πλευρά της Ευρώπης συναντά την κάθετη αντίδραση των ΗΠΑ, που δε θέλουν με οποιοδήποτε τρόπο

να χαλάσουν τις καλές σχέσεις με τη Ρωσία προβάλλοντας ως πρόσχημα το φόβο που αυτή επικαλείται, ότι δηλαδή μπορεί να έρθουν στην εξουσία οι "εθνικιστικές δυνάμεις"! Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, σε μια αγαστή συμφωνία αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές βγήκαν να χαιρετίσουν τα αποτελέσματα των πρόσφατων ρώσικων εκλογών "που προάγουν τη δημοκρατία". Δημοκρατία για το ποιος θα σφάξει γρηγορότερα και πιο αποτελεσματικά τους Τσετσένους. Δημοκρατία που θεμελιώνεται πάνω στην εθνοκάθαρση και τη γενοκτονία του τσετσένικου λαού. Η Τσετσενία είναι μόνη της ε-

νάντια σε μια χιτλερική υπερδύναμη. Κι όμως, η απaráμιλλη δύναμη του λαού της έχει κάτι το μοναδικό στη σύγχρονη ιστορία. Παρά τις διαδοχικές ανακοινώσεις των ρώσων αξιωματούχων που αναγγέλλουν τελικές επιθέσεις για την κατάληψη του Γκρόζνι και επιμένουν ότι θα τελειώνουν σύντομα με τους "συμμορίτες", δεν έχουν καταφέρει ακόμα να πραγματοποιήσουν τους στόχους τους. Μια απόπειρα των ρώσικων δυνάμεων στις 13 Δεκέμβρη να μπουν σε προάστιο του Γκρόζνι κατέληξε στο θάνατο πάνω από 60 στρατιωτών και σε καταστροφή 12 τεθωρακισμένων οχημάτων από την τσετσένικη αντίσταση. Παρά τον ανηλεή βομβαρδισμό από αεροπορία και πυροβολικό που έχει φτάσει τον εγκλωβισμένο πληθυσμό στα όρια της τρέλας, οι Τσετσένοι κρατούν λυσσασμένα το Γκρόζνι. Από τη βιομηχανική ζώνη Σταροπρομολόφσκι στα δυτικά μέχρι το ανατολικό άκρο και από το βόρειο μέχρι το νότιο, στη συνοικία Τσερνορέτσιε της οποίας οι Ρώσοι ανακοίνωσαν δυο φορές μέχρι τώρα την κατάληψη. Γι' αυτό το λόγο οι Ρώσοι έχουν αρχίσει να χρησιμοποιούν σε ορισμένες περιπτώσεις, κυρίως στις ορεινές νότιες περιοχές, εμπρηστικές βόμβες, οι

οποίες όταν εκρήγνυνται δημιουργούν ένα φωστικό κύμα το οποίο συνοδεύεται από ένα κύμα φωτιάς που καταστρέφει τα πάντα στο διάβα του: κτίρια, οχυρά και υπόγειες εγκαταστάσεις. Τελευταία εμφανίστηκε στη δημοσιότητα και ένα υποκείμενο που ακούει στο όνομα Μπισλάν Γκαντεμίροφ με μια μονάδα "τσετσένων θελεοντών" που τοποθετήθηκαν στην εμπροσθοφυλακή των Ρώσων. Αυτοί οι συνεργάτες των ρώσων ναζί δοκίμασαν μια δυσάρεστη έκπληξη όταν προσπάθησαν να μπουν στην πολιορκημένη πόλη. Ο δοσίλογος Γκαντεμίροφ βγήκε πρόσφατα από τη φυλακή και έχει ένα πλούσιο παρελθόν. Πρώην αξιωματικός της σοβιετικής αστυνομίας, πολιτκής μεταχειρισμένων αυτοκινήτων, μικρό αφεντικό της μαφίας στη Μόσχα. Γυρνάει στην Τσετσενία το 1990. Από το 1991-93 είναι δήμαρχος του Γκρόζνι, μετά περνάει στη φιλορώσικη αντιπολίτευση ενάντια στον τότε πρόεδρο της Τσετσενίας Ντουρνάγεφ και παίρνει μέρος σε όλες τις ένοπλες επιθέσεις που χρηματοδοτήθηκαν, εξοπλίστηκαν και ενισχύθηκαν από ρώσους καγκεμπίτες και μισθοφόρους πριν την πρώτη ρώσικη εισβολή του 1994. Τον ξαναβρίσκουμε δήμαρχο του Γκρόζνι όταν αυτό

περνάει στη ρώσικη κατοχή. Τότε σχηματίζει και το κόμμα του "Ισλαμικού Δρόμου".

Ό,τι κι αν κάνουν οι Ρώσοι, η τσετσένικη αντίσταση θα δημιουργήσει τέτοιους κραδασμούς παγκόσμια που θα γίνει ο εφιάλτης τους. Ο πρόεδρος Ασλάν Μασχάτοφ δήλωσε σε συνέντευξή του στη γαλλική εφημερίδα Λε Φιγκαρό ότι η ανεξαρτησία της Τσετσενίας δεν είναι διαπραγματεύσιμη. "Έχουμε το πλεονέκτημα της κινητικότητας. Αν έρθουν στο βουνό, θα τους παρακάμψουμε, θα τους επιτεθούμε στις πόλεις. Αν κλειστούν στις πόλεις, θα τους παρενοχλούμε από το βουνό". Ενώ ο στρατιωτικός διοικητής του Γκρόζνι Ασλαμτέκ Ισμαϊλόφ είπε: "Οι τσετσένοι μαχητές δε χρειάζονται διαδρόμους διαφυγής για να εγκαταλείψουν την πόλη, γιατί θα αγωνιστούν μέχρι τον τελευταίο".

Αυτός ο λαϊκός παρτιζάνικος πόλεμος αντιστοιχεί μόνο σε ένα ολοκληρωμένο έθνος που δίνει την πάλη για την ανεξαρτησία του. Η Ρωσία για να νικήσει θα πρέπει να εξοντώσει και τον τελευταίο Τσετσένο, κι αυτό δεν έχει τη δυνατότητα να το κάνει σήμερα.

ΤΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΚΤΗΝΩΔΙΑ...

συνέχεια από τη σελ. 7

μοιάζουν να έχουν σχετικά περιοριστεί. Ένας γέροντας που φορούσε σκούφο κεντημένο με χρυσή κλωστή διηγείται με οργή πως μια δεκαπενταριά ένστολοι, κρατώντας Καλάσνικοφ, διέρρηξαν το σπίτι του μια νύχτα. Είχε ξεχάσει να κλειδώσει την πόρτα που οδηγεί στην αυλή του σπιτιού του: "Μου είπαν ότι διευθύνουν μια επιχείρηση, ότι εκπληρώνουν ένα "σπετζ ζαντάνιε" -ειδική αποστολή- από την "κομμουντατούρ" για να βρουν όπλα. Μ' απείλησαν όταν πήγα να διαμαρτυρηθώ. Το σπίτι

τι ερευνηθήκε διεξοδικά. Πήραν την τηλεόραση, τα ρολόγια, το μαγνητόφωνο, τα οποία μετέφεραν σε δύο αυτοκίνητα. Τη μεθεπόμενη, πήγα στην "κομμουντατούρ" όπου με ρώτησαν: "Τι στολές φορούσαν;" Λες και ξέρω εγώ!..."

Σ' έναν τοίχο είναι γραμμένο ένα γκράφιτι με άσπρη μπογιά: "Ατσκρόι Μαρτάν, Ιτσκερία", το όνομα που οι Τσετσένοι δίνουν στην ανεξαρτητοποιημένη Δημοκρατία τους...

... Ένα βράδυ, ενώ οι δρόμοι ήταν πνιγμένοι στο σκοτάδι, ένας Τσετσένος που ήθελε να τσακωθεί πλησίασε ένα ρώσικο στρα-

τιωτικό φυλάκιο μέσα στο χωριό. Κραύγασε: "Ρώσοι! Βρωμερά Γουρούνια!" Οι φρουροί δεν άνοιξαν πυρ. Του απάντησαν με μπάσα φωνή: "Καλά, εντάξει, γύρνα σπίτι σου τώρα..." Φοβήθηκαν μήπως το επεισόδιο έχει συνέχεια.

"Το χωριό είναι μάλλον ήρεμο. Αλλά βρίσκονται εδώ πολλά όπλα", λέει με συναμοτικό ύφος ένας νεαρός κάτοικος. "Κάθε στιγμή μπορούμε να πάρουμε αντιραμιατικό εξοπλισμό, χειροβομβίδες. Τα δίκτυα υπάρχουν".

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ!

συνέχεια από τη σελ. 1

κάνει η ανθρωπότητα στον τομέα της παραγωγικής ανάπτυξης από τη μια μεριά, και την ασύλληπτη καθυστέρηση της στον έλεγχο των ίδιων των κοινωνικών σχέσεων κάτω από τις οποίες συζητούνται αυτά τα γιγαντιαία άλματα, από την άλλη.

Τις πρώτες εκδηλώσεις αυτής της έκρηξης άλλωστε ζούμε βλέποντας την άνοδο του φασισμού, του ρατσισμού και του νεο-μεσαιωνισμού παντού στον κόσμο. Στην πραγματικότητα αυτές είναι ανεστραμμένες εκδηλώσεις της επανάστασης που δε γίνεται, και έχουν σαν ιστορικό ρόλο τελικά να κάνουν αυτή την τελευταία πιο ορμητική και πιο κοντινή στο χρόνο. Ο φασισμός φέρνει τον πόλεμο και ο πόλεμος φέρνει τις επαναστάσεις. Έτσι κινούνται τα πράγματα. Ο Μάο είχε πει στους γιαπωνέζους δημοκράτες που ζητούσαν αμέσως μετά τον πόλεμο συνγνώμη από τον κινέζικο λαό για τα εγκλήματα που είχαν κάνει οι γιαπωνέζοι μιλιταριστές στην Κίνα λίγα χρόνια πριν: "Δεν χρειάζεται να μας ζητάτε συνγνώμη. Χάρη σ' αυτή την εισβολή η Κίνα έγινε σοσιαλιστική και αληθινά ελεύθερη".

Αυτό ισχύει σήμερα για το παγκόσμιο φαιοκόκκινο μέταλλο και για τους φαιοκόκκινους στη χώρα μας.

Όσο δυναμώνουν αυτοί, τόσο επιταχύνουν τη δικιά τους πτώση και την πτώση όλου του συστήματος της ανθρώπινης εκμετάλλευσης στον κόσμο. Είναι απέναντι στα τέρατα που συνήθως γεννιέται η ομορφιά, και είναι το σκοτάδι που πάντα μεταφέρει το φως. Απέναντι στα τέρατα και στο σκοτάδι, οργανώνουμε τις νέες πολύ ανώτερες, πολύ πιο σοφές επαναστάσεις που έρχονται.

Έχουν πια μαζευτεί πολλές ήττες που γυρεύουν να μετατραπούν σε γνώση και σε νίκες.

Η εργατική τάξη συγκροτεί τώρα μέσα από ωδύνες τα πιο προωθημένα πολιτικά της αποσπάσματα και ετοιμάζεται για τις νέες αναμετρήσεις.

Εμείς από την πλευρά μας, σας υποσχόμαστε ότι θα παλέψουμε για να δυναμώσουμε εδώ, σε μια από τις πιο πρωτοπόρες χώρες του παγκόσμιου σοσιαλφασισμού, το πρωτοπόρο απόσπασμα της εργατικής τάξης που λέγεται ΟΑΚΚΕ.

Σας καλούμε να σταθείτε δίπλα μας και να βοηθήσετε αυτή την προσπάθεια με κάθε τρόπο, με την οργανωτική συμμετοχή σας, με την οικονομική σας ενίσχυση, με τη φωνή και την πένα σας. Ενισχύστε τη Νέα Ανατολή.

Και πάλι καλή χρονιά.

Η Συντακτική Επιτροπή της Νέας Ανατολής

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Για τις εξελίξεις στο μέτωπο των Λιπασμάτων τις τελευταίες βδομάδες θα έχουμε ένα διεξοδικό άρθρο στο επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής. Συνοπτικά σας ενημερώνουμε ότι έχει αρχίσει μια διαδικασία συγκέντρωσης χρημάτων για προσφυγή στα δικαστήρια στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η Επιτροπή Σωτηρίας και οι Αγωνιζόμενοι Εργάτες πάλεψαν σ' αυτή την κατεύθυνση και κατάφεραν να ξεσκεπάσουν παραπέρα τόσο τον Τσιρμούλα όσο και το ψευτοΚΚΕ, που σαμπόταραν αυτή την προσπάθεια, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορούσε την προσφυγή στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτή η στάση, ιδιαίτερα από τον Τσιρμούλα που εκτίθεται πιο ανοιχτά από το ψευτοΚΚΕ, οδήγησε ακόμα και ανθρώπους που ήταν ως χθες δίπλα του και μαχητικά ενάντια στην Επιτροπή Σωτηρίας να έρθουν τώρα δίπλα μας στο μέτωπο του αγώνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι τώρα πολλοί εργάτες βρίσκουν ανοιχτά τον Τσιρμούλα και αρχίζουν πάλι να συζητάνε για κινητοποιήσεις. Πραγματικά, ο απατεώνας Τσιρμούλας κάτω από την καθοδήγηση του Λαλιώτη είχε δουλέψει πολύ τις αυταπάτες στους εργάτες ότι θα αποκατασταθούν.

Τώρα αυτές οι αυταπάτες έχουν στο μεγαλύτερο μέρος τους συντριβεί. Βέβαια μαζί με τη συντριβή των αυταπατών έρχεται και η απογοήτευση. Αλλά και αυτή με τη σειρά της εξουδετερώνεται τις ώρες της αποκάλυψης από την οργή.

